

ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง
กับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

ปริญญาโท

ของ

วิวัฒน์ อัคราณิสย์

๑๓ ส.ค. ๒๕๒๔

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตจว. ๒๓ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๓๙๒๑๕๗๕, ๓๙๑๕๐๕๘

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๓

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง
กับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

บทคัดย่อ

ของ

วิวัฒน์ อัครวาณิชย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2523

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับความซื่อสัตย์และศึกษาเปรียบเทียบวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กในกรุงเทพฯ และเด็กต่างจังหวัดจากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ และภาคกลาง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 856 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวินัยในตนเอง และแบบทดสอบความซื่อสัตย์

ผลการศึกษารายปรากฏว่า

1. วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน แต่มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน
4. เด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน
5. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. เด็กเพศหญิงมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. เด็กที่อยู่ในต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่อยู่ในกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน.

A RELATIONSHIP BETWEEN SELF-DISCIPLINE
AND HONESTY OF THAI CHILDREN

AN ABSTRACT

BY

VIWAT ASSAWANICH

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1980

The purposes of this study were to find the relationship of self - discipline and honesty; and to compare self - discipline with honesty of Thai children, among those of different sexes, educational levels, economic and social conditions, and their academic achievement.

The samples of this study were 856 students which were randomly drawn from the government primary and secondary schools in Bangkok and up - country from the northern, northeastern, eastern, southern and central part of Thailand. A self - discipline and an honesty test were used to collect the data.

The findings are as followed :

1. There was significantly positive correlation between self - discipline and honesty at the .05 level.

2. The children from different educational levels showed no significantly difference in self - discipline, which there was significantly difference in honesty at the .05 level.

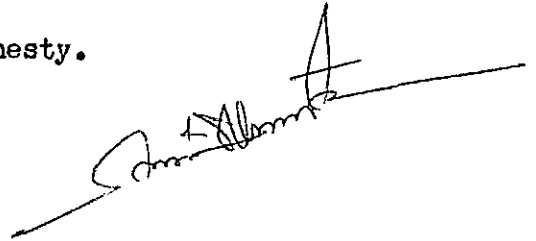
3. The children whose parents had different occupation showed significantly difference in self - discipline at the .05 level which there was no significantly in honesty.

4. The children whose parents had different educational backgrounds showed no significantly difference in both self - discipline and honesty.

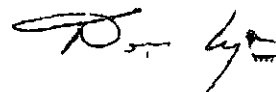
5. The higher academic achievement children were more honesty and had higher self - discipline than the lower academic achievement children at the .05 level.

6. The female got better marks from self - discipline and honesty tests than the male at the .05 level.

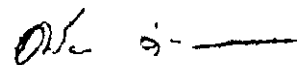
7. The up - country children were more honesty and had higher self - discipline than Bangkok children at the .05 level while there was no significantly difference in honesty.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'S. S. S.', written over a horizontal line.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปฏิญานีพจนานับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

ประธาน

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจาก อาจารย์ ดร. สอนา พรพิณกุล และ อาจารย์ กวงเคื่อน ศาสตรภักดิ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำและช่วยเหลืออย่างดียิ่ง ตลอดจนเป็นผู้กระตุ้นความคิด และเป็นกำลังใจมาโดยตลอด ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ และคณะครูโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้ให้ความสะดวกและช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณต่อเพื่อน ๆ ที่ได้เป็นกำลังใจ และช่วยเหลือจนสำเร็จลงไปด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ ขอเทิดพระคุณ คุณพ่อ - คุณแม่ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือทั้งทุนทรัพย์ และกำลังใจในการทำปริญญาโทฉบับนี้มาโดยตลอด

วิวัฒน์ อัสวานิชย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการค้นคว้า	5
ความสำคัญของการค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
คำจำกัดความที่พิเศษเฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
/ เอกสารและงานวิจัยวินัยในตนเอง	10
เอกสารและงานวิจัยความซื่อสัตย์	19
สมมติฐานในการศึกษา	26
3 วิธีดำเนินการ	28
กลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
แบบทดสอบความซื่อสัตย์	29
แบบทดสอบวินัยในตนเอง	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การจัดกระทำกับข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	34

บทที่

หน้า

4	ผลการค้นคว้า	38
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
5	บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	53
	บทย่อ	53
	ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	53
	กลุ่มตัวอย่าง	53
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	53
	การวิเคราะห์ข้อมูล	54
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
	อภิปรายผล	57
	ข้อเสนอแนะ	61
	บรรณานุกรม	62
	ภาคผนวก	69

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แยกตาม เพศ ระดับการศึกษา และจังหวัด	29
2	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์	39
3	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน วินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน	40
4	เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่ระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน	40
5	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนวินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	41
6	เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองอาชีพแตกต่างกัน	41
7	เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของวินัยในตนเอง ที่มีผู้ปกครองอาชีพแตกต่างกัน	42
8	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนวินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	43
9	เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษา	43
10	เปรียบเทียบความแตกต่างวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน	44
11	เปรียบเทียบความแตกต่างวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน	45
12	เปรียบเทียบความแตกต่างวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีเพศต่างกัน	45

13	แสดงคาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน	46
14	เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียน แตกต่างกัน	47
15	เปรียบเทียบความแตกต่าง เป็นรายคู่ ของความซื่อสัตย์ ที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน	47
16	แสดงคาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย เมื่อจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	48
17	เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีผู้ปกครอง อาชีพแตกต่างกัน	48
18	แสดงคาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	49
19	เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีผู้ปกครองทาง ระดับการศึกษากัน	49
20	เปรียบเทียบความแตกต่างความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน	50
21	เปรียบเทียบความแตกต่างความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มี ถิ่นที่อยู่ต่างกัน	51
22	เปรียบเทียบความแตกต่างความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มี เพศต่างกัน	52

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาจะเจริญรุ่งเรืองไ้ก็ต่อเมื่อมีพลเมืองที่มีคุณภาพดี
ซึ่งต้องอาศัยการศึกษาอบรมช่วยให้เยาวชนมีคุณภาพดี โดยมุ่งที่จะปลูกฝังให้มีความรู้ ความ
สามารถ ทักษะ ตลอดจนคุณธรรมอันดี ดังปรากฏในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับพุทธศักราช
2520 ซึ่งมีใจความว่า "การศึกษาเป็นขบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งสร้างเสริม
คุณภาพของพลเมืองให้ดำรงชีวิต และทำประโยชน์แก่สังคมรวมทั้งต้องมีระเบียบวินัย มีความ
สุจริตและยุติธรรม" (แผนการศึกษาชาติ 2520 : 6 - 7)

จากความมุ่งหมายของแผนการศึกษาชาติฉบับนี้ จะเห็นว่าหน้าที่สำคัญของโรงเรียนคือ
การเตรียมเด็กให้เป็นพลเมืองคี่นั้เอง และกาที่เด็กจะเป็นพลเมืองดีก็ต่อเมื่อมีจริยธรรมดี
ซึ่ง ดิเรก ชัยนาม (ดิเรก ชัยนาม 2509 : 51 - 52) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ
จริยธรรมว่า "การกระทำใด ๆ ถ้าขาดหลักในทางจริยธรรมเสียแล้ว ย่อมจะดีไปไม่ได้ตลอด
เพราะมนุษย์โดยปกติเห็นแก่ตัว แต่จริยธรรมไม่ว่าในแง่พุทธศาสนิกชน คริสตศาสนิกชน หรือ
ในแง่สามัญชน ล้วนช่วยให้เรารู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด อะไรดี อะไรควรไม่การปฏิบัติทั้ง
ในที่แจ้งและที่ลับกับเป็นเรื่องสอนให้คนรู้จักละอายต่อความชั่ว รู้จักพอใจกับความดี"

* ในการพัฒนาประเทศจะต้องพัฒนาไปพร้อม ๆ กันทั้งด้านวัตถุธรรมและจริยธรรม
จึงบังเกิดผลดี แต่ในสภาพปัจจุบันจะเห็นว่าความเจริญด้านวัตถุและเทคโนโลยีรุกหน้าไปอย่าง
รวดเร็ว ส่วนด้านจริยธรรมนั้นหาได้เจริญความคู้หรือเป็นสัดส่วนที่พอเหมาะกับความเจริญด้าน
วัตถุธรรมไม่ จนดูเหมือนว่าค่านิจใจหรือค่านจริยธรรมนั้นถูกมองข้ามไปเสีย ดังจะพบเห็น
ชาวเกี่ยวกับการแก่งแย่งซึ่งก็กัน การขาดความรับผิดชอบ การทุจริตต่อหน้าที่ การละ
อาชญากรรม การกระทำผิดทางเพศ การละเมิดกฎหมายและศีลธรรมอันดีงาม เหล่านี้ล้วน
ชี้ให้เห็นความเสื่อมโทรมทางค่านจริยธรรมของประชาชนนั้เอง (ภัทรา นิคมานนท์ 2517:1)

จากสถิติของช่วงประเภทเกษียณ ในรายงานประจำปี 2511 ของกรมราชทัณฑ์ พบว่า ผู้ของซึ่งที่นำความผิดมากที่สุดคือประทุษร้ายต่อทรัพย์สินถึง 41.43 % ซึ่งถือได้ว่าอาจเกิดจากสาเหตุ ไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต

๖ ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งซึ่งบุคคลควรมีไว้เป็นคุณสมบัติของตน โดยมีความเชื่อว่าผู้ที่จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ เป็นข้าราชการที่ดีหรือเป็นเจ้าของหน้าที่ พนักงานในหน่วยงานใด ๆ ก็ตาม ถ้าเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติอยู่ในคนแล้วจะสามารถทำให้หน่วยงานของตนเจริญก้าวหน้าได้ โดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเงิน หรือความมั่นคงปลอดภัยของชาติจำต้องเลือกบุคคลที่มีความซื่อสัตย์สูงเข้าไปประจำ ความหมายของคำว่า "ซื่อสัตย์สุจริต" คือ การกระทำทางกายหรือการแสดงพฤติกรรมออกมาแม้ว่าอยากจะได้หรืออยากทำในบางสิ่งบางอย่างอันเป็นลักษณะของความโลภ ซึ่งมีอยู่ในคนทั่วไป แต่ทราบใจที่ยังไม่ได้กระทำลงไปในทางทุจริต ไม่ว่าจะควยเหตุผลใดก็ตาม ก็จะไม่ยอมให้ตัวเองเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต (ทวี บุญยเกตุ 2514 : 57 - 59)

ทุกวันนี้ความวุ่นวายต่าง ๆ ที่พบเห็นสืบเนื่องมาจากคนในยุคนี้ตกเป็นทาสของอารมณ์ ถ้าไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์แล้วปัญหาต่าง ๆ จะสิ้นสุดไปในพริบตาเดียว (พุทธทาส 2508 : 185) และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย เช่น ปัญหาความประพฤติของนักเรียน ปัญหาข้าราชการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่และความสับสนวุ่นวายต่าง ๆ น่าจะเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการที่สมาชิกในสังคมชาควินัยทางสังคม

การที่บุคคลจะมีวินัยทางสังคมได้นั้นควรมีวิสัยในตนเองเสียก่อน เนื่องจากวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยทางสังคม ดังที่ สุธา จันทน์เฒ (สุธา จันทน์เฒ 2511 : 42 - 53) กล่าวถึงความจำเป็นในการปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กไว้ว่า การควบคุมตนเองหรือที่เรียกว่าการมีวินัยในคนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็ก ทั้งนี้เพราะเด็กได้เรียนรู้ว่า เด็กไม่สามารถจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยปราศจากการติดต่อกับผู้อื่น และในการติดต่อกับผู้อื่นนั้นเด็กควรแสดงออกซึ่งนิสัย ความคิด และทัศนคติที่ ๆ ไปอย่างไรต่อบุคคลที่เด็กติดต่อกับ

วิลเลียมสัน (Williamson. 1955 : 74 - 79) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการแก้
ปัญหาทางวินัยไว้ว่า ควรจะแก้ปัญหาวินัยด้วยวิธีการแนะแนวและให้คำปรึกษาโดยอาศัย
ผู้แนะแนวที่มีความรู้ความสามารถ งานการฝึกอบรมมาอย่างดี จะช่วยให้นักเรียนผู้กระทำผิด
ได้รู้จักบังคับและควบคุมตนเอง มีวินัยในตนเอง สามารถนำตนเองไปในทางที่เหมาะสม ซึ่ง
จะช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้เจริญงอกงาม และมีพัฒนาการสูงสุด ในทำนองเดียวกัน แคม
(Kamm. 1955 : 524) มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้
ผู้กระทำผิดระเบียบต่าง ๆ สามารถกลับตัวได้โดยไม่ต้องถูกลงโทษ ซึ่งเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิด
การเรียนรู้ที่มีค่าอย่างสูง

ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ประชาชนไทยส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่มี
หลักการในการปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเป็นกลาง ๆ ซึ่งมีหลักใหญ่ ๆ 3 ประการคือ สอนให้ละ
ความชั่ว สอนให้ประพฤติดี และสอนให้รู้จักความชั่ว นั่นก็ต้องการฝึกให้คนมีความซื่อสัตย์
สุจริต ซึ่งต้องอาศัยวินัยช่วยในการฝึกหัด (พุทธศาสน์รำลึก 2514 : 2 - 5) อธิบดีนายก-
รัฐมนตรี ธานินทร์ กรัยวิเชียร (ธานินทร์ กรัยวิเชียร 2509 : 60 - 81) เขียนไว้
ในหนังสือบันทึกรายงานสัมมนาเรื่องความรับผิดชอบทางจริยธรรมเป็นความจำเป็นในการพัฒนา
ประเทศ ว่าคนที่ไม่มีซื่อสัตย์สุจริตเป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบ และขาดการควบคุมตนเองที่เรียกว่า
"วินัยในตนเอง"

จะเห็นได้ว่าการดำรงชีวิตของมนุษย์มี 2 ทางคือ ทางโลกและทางธรรม ซึ่งจำเป็น
ต้องดำเนินควบคู่กันไปเพราะคนเรามีของสำคัญ 2 อย่างคือ ชีวิตกับจิตใจ ชีวิตขึ้นอยู่กับ
ระบบของโลก ต้องพึ่งพาโลก ชีวิตจึงเจริญ ส่วนจิตใจขึ้นอยู่กับระบบธรรมต้องพึ่งธรรมจิตใจ
จึงเจริญ การหาวิชาความรู้จึงต้องพึ่งทั้งทางโลกและทางธรรม (พุทธศาสน์รำลึก 2514:63)
ซึ่งตรงกับ ชาลีเรื่อง วุฒิจันทร์ (ชาลีเรื่อง วุฒิจันทร์ 2522ก. 83 - 84) ที่
ถือว่าวินัยมี 2 ประเภท คือวินัยทางโลกและวินัยทางธรรม นอกจากนี้ ฤกษ์ดี จินตสนธิ ยัง
ได้กล่าวอีกว่า คุณภาพของประชาชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งที่มีผลโดยตรงต่อความเจริญ
ก้าวหน้าของประเทศ และคุณภาพของประชาชนในประเทศใดประเทศหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับระดับ
การศึกษาของประชาชนในประเทศนั้น เนื่องจากระดับการศึกษาของชนส่วนใหญ่ในประเทศเป็น

เครื่องแสดงถึงความเจริญทางปัญญาของประชาชนนั่นเอง (ฤกษ์ดี จิตนสนธิ 2515 : 1) และ วิจิตร ศรีสะอาน (วิจิตร ศรีสะอาน 2513 : 29) กล่าวว่า การศึกษาเป็น เครื่องมือในการพัฒนาประเทศเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource) เพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังคน (Man Power) ตามความต้องการของการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม และ ชำเลือง วุฒิจันทร์ (ชำเลือง วุฒิจันทร์ 2522 ข. 135 - 136) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของคนไทยมี 10 ประการคือ *

1. มีระเบียบวินัย
2. มีความซื่อสัตย์สุจริต และยุติธรรม
3. ขยัน ประหยัด และขยันขันแข็งในสัมมาชีพ
4. สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ
5. รู้จักคิดริเริ่ม วิจัย และค้นคว้าอย่างมีเหตุผล
6. กระตือรือร้นในการปกครองระบอบประชาธิปไตย รักและเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
7. มีพลานามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
8. รู้จักพึ่งตนเองและมีอุทิศตน
9. มีความภาคภูมิใจ และรู้จักทำมาหากิน วิถีวัฒนธรรม และทรัพยากรของชาติ
10. มีความเสียสละ เมตตาอารี กตัญญูกตเวทีกว่าหาญและสามัคคี

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า สังคมไทยต้องการคนที่มีวินัยและมีความซื่อสัตย์ วินัยจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับการสั่งสอน อบรม และมีการเรียนรู้ ซึ่งพ่อแม่และครูจะต้อง เป็นผู้วางแนวทางของการฝึกฝนไว้ การฝึกวินัยนี้ฝึกเพื่อตัวเองและสังคม (Madsen. 1973 : 5 - 6) จากข้อ 1 และข้อ 2 ของคุณลักษณะ 10 ประการ ของคนไทยตามที่ ชำเลือง วุฒิจันทร์ จากหนังสือคู่มือสอนจริยธรรมศึกษาภาคปฏิบัติของกระทรวง-ศึกษาธิการ ที่ได้กำหนดไว้นั้น และจากข้อความที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นทั้งหมด ทำให้เกิดความสนใจว่าบุคคลที่มีวินัยในตนเอง จะมีความซื่อสัตย์สุจริตดีไปช่วยหรือไม่ และ ถ้าเป็นจริง การอบรมสั่งสอนเยาวชนไทยให้มีวินัยในตนเองก็ ก็จะช่วยให้เด็กซื่อสัตย์ซื่อ และยังมีตัวแปรใดบ้างที่มีส่วนส่งเสริมหรือขัดขวางในการที่จะปลูกฝังให้คนมีวินัยในตนเอง และมี

ความซื่อสัตย์เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการวางแผนสร้างวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ให้
เกิดแก่นกในสังคมไทยเพื่อที่จะช่วยไขประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย
ว่ามีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรทางเพศ ^{5 ผลลัพธ์} ระดับการศึกษา
สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่แตกต่างกันว่าจะมีผลต่อวินัยใน
ตนเอง และความซื่อสัตย์มากน้อยเพียงใด
3. เพื่อสร้าง เครื่องมือทดสอบความมีวินัยในตนเอง

ความสำคัญของ การศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์หรือไม่
2. ทำให้ทราบว่าวินัยในตนเองมีความแตกต่างกันตามตัวแปรทางเพศ ระดับการ
ศึกษา สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหรือไม่
3. ทำให้ทราบว่าความซื่อสัตย์มีความแตกต่างกันตามตัวแปรทางเพศ ระดับการศึกษา
สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหรือไม่
4. ช่วยให้การ ูญแนะแนว และผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้ทราบว่า มีตัวแปร
ใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ เพื่อที่จะได้ส่งเสริมให้นักเรียน
ได้พัฒนาวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
5. ทำให้ได้เครื่องมือทดสอบวินัยในตนเอง

ขอบเขตของการศึกษาคนควา

1. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาคั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาของ
รัฐระดับประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 856 คน คั้งรายละเอียดค่อไปนี้

<u>กลุ่มที่ 1</u>	นักเรียนในกรุงเทพมหานครทั้งหมด	จำนวน	132 คน
	แบ่งเป็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	45 คน
	ระดับชั้นมัธยมปีที่ 2	จำนวน	34 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	53 คน

กลุ่มที่ 2 นักเรียนคั้งจังหวัดทั่วประเทศคั้งจากจังหวัดทางภาคเหนือ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคกลางและภาคใต้ คั้งแบ่งออกตามสภาพ
ภูมิศาสตร์ ภาคละ 1 จังหวัด ๆ ละ 3 ระดับ คั้งนี้คือ

	นักเรียนในภาคเหนือ	จำนวน	142 คน
	แบ่งเป็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	40 คน
	ระดับชั้นมัธยมปีที่ 2	จำนวน	50 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	52 คน
	นักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	จำนวน	134 คน
	แบ่งเป็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	44 คน
	ระดับชั้นมัธยมปีที่ 2	จำนวน	47 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	43 คน
	นักเรียนในภาคตะวันออก	จำนวน	151 คน
	แบ่งเป็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	56 คน
	ระดับชั้นมัธยมปีที่ 2	จำนวน	50 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	45 คน

นักเรียนในภาคกลาง	จำนวน	138 คน	
แบ่งเป็น	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	44 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	44 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	50 คน
นักเรียนในภาคใต้	จำนวน	159 คน	
แบ่งเป็น	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	56 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	53 คน
	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	50 คน
รวมทั้ง 5 ภาค เป็นจำนวน 724 คน			

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

ตอนที่ 1 การศึกษาความสัมพันธ์
ตัวแปรใดแก่

1. วินัยในตนเอง
2. ความซื่อสัตย์

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่าง

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

- 1.2 อาชีพของผู้ปกครอง แบ่งเป็น
รับราชการ
ค้าขายหรือนักธุรกิจ
เกษตรกร
รับจ้างและอื่น ๆ

1.3 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง แบ่งเป็น
ต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 4 ลงมา
ระหว่างประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3
สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
ระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

1.5 สภาพถิ่นที่อยู่
ในกรุงเทพมหานคร
ต่างจังหวัด

1.6 เพศ
ชาย
หญิง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 วินัยในตนเอง

2.2 ความซื่อสัตย์

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. วินัยในตนเอง คือความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในการแสดงพฤติกรรม ทางด้านความเป็นผู้นำ ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอดทน ไม่กังวลใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ความเห็นใจไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล มีความตั้งใจ ความรู้สึกผิดชอบ และความเชื่อ อำนาจภายในตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมที่คนต้องการ แต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ของสังคมทั่วไป รวมไปถึงการปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมวางไว้ ทั้งหมดนี้วัดได้ควยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ความซื่อสัตย์ คือลักษณะของการกระทำหรือความรู้สึกของบุคคลที่คิดและกระทำดังนี้คือ ไม่หลอกลวง ไม่ทุจริต ไม่หาผลประโยชน์ในทางมิชอบ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ รวมทั้ง

ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยใช้แบบทดสอบของ สwana - พรพจน์กุล และคนอื่น ๆ (Swana พรพจน์กุล และคนอื่น ๆ 2522 : ไม่มีเลขหน้า) ในหนังสือรายงานการสำรวจและการประเมินผลแบบทดสอบความซื่อสัตย์

3. อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึงอาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนปัจจุบันที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของสภาพแวดล้อมเด็กจะแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

- อาชีพรับราชการ หมายถึง ผู้ที่รับราชการหรือทำงานในสังกัดของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ

- อาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ หมายถึง ผู้ที่ทำการค้าขายทุกชนิด หรือผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับค่านธุรกิจ

- อาชีพเกษตรกร หมายถึง ผู้ที่มีอาชีพในการทำนา ทำไร่ ทำสวน หรือเลี้ยงสัตว์ เพื่อจำหน่าย

- อาชีพรับจ้างและอื่น ๆ หมายถึงผู้ที่รับจ้างเป็นรายวัน รายเดือน หรือประกอบอาชีพส่วนตัว ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอนในเดือน ๆ หนึ่ง ๆ หรือผู้ที่ไม่มีอาชีพหรือผู้ที่ไม่ได้ระบุอาชีพที่แน่นอน

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ในการศึกษาครั้งนี้ถือเอาระดับการศึกษาของผู้ปกครองจากโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคม และประชากร (พิสิศ พิทักษ์เทพสมบัติ 2517 : 74) ดังนี้

- ระดับต่ำ : ต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 4 ลงมา

- ระดับปานกลาง : ประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3

- ระดับสูง : มัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่ได้รับจากการเรียนซึ่งเป็นคะแนนของการสอบประจำภาคคน ปีการศึกษา 2522 ของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับดังนี้คือ

- ระดับต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาใน
ครั้งนี้

- ระดับสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาใน
ครั้งนี้

6. เด็กไทย หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดของรัฐบาลที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

วินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคคลที่มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ซึ่งพอจะสรุปรวมได้ว่า วินัยในตนเอง คือ การที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองทั้งทางอารมณ์ และพฤติกรรมให้เป็นไปตามที่ต้องการ แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น พฤติกรรมของบุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าจากภายใน เช่น อุปสรรค หรือความปรารถนาที่แตกต่าออกไปจากเดิมก็ยังเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ตนได้ตั้งใจไว้ รวมไปถึงการที่รู้จักกาลเทศะ สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม ปฏิบัติตามกฎของสังคม (ภัทธา นิคมานนท์ 2517:7 กรุณา กิจขยัน 2517 : 6

วรรณวิภา ทองงอก 2517:18 และพรพิมล เพ็งศรีทอง 2515 : 247)

สมาคมการศึกษาเรื่องเด็กแห่งสหรัฐอเมริกา (Child Study Association of America. 1952 : 132 - 135) เน้นให้เห็นถึง จุดมุ่งหมายการสร้างวินัยในตนเองว่า เพื่อระงับหรือควบคุมความโกรธ ความรู้สึกคำทอญ ความรู้สึกตัวเองมีความผิดอยู่ตลอดเวลา และมีความกลาต่าง ๆ เพราะความรู้สึกเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การแสดงหรือซัจักความรู้สึกดังกล่าว จึงเป็นทางหนึ่งที่ทำให้เด็กสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้ นอกจากนี้ นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ (นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ 2515 : 155 - 157) ยังได้กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของวินัยทั้งหลายนั้น มิใช่ การควบคุมพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามแนวทางที่อยู่ใหญ่ของการ ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ เพื่อให้เด็กเกิดความต้องการที่จะทำสิ่งดี และเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตัวเองมิใช่จากสิ่งแวดล้อม หรือจากการบังคับของบุคคลใดเลย วินัยที่ดีเป็นลักษณะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในตัว เด็กเองมากกว่าแรงบังคับจากภายนอก และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าว เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกในลักษณะที่สังคมยอมรับ เด็กจะไม่มี ความขัดแย้งในตนเอง และพฤติกรรมจะเป็นแบบแผนเดียวกัน ไม่ว่าจะอยู่ค่อนหน้าหรือสลับหลัง

กาญจนา หาสีตะพนัธิ์ (กาญจนา หาสีตะพนัธิ์ 2510 : 173) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองไว้ว่า ครูและบุคลากรจะคงให้เด็กเข้าใจอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับเด็กและสำหรับผู้อื่นด้วย และหาทางให้เด็กได้กระทำในสิ่งที่ดี โดยยึดมั่นกับการตัดสินใจของคน ระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นของให้เด็กได้มีส่วนเสนอขึ้นมาเอง อภิปรายและเห็นชอบ เด็กมักจะไม่ค่อยฝ่าฝืนในเรื่องของการฝึกให้เด็กได้รู้จักรับผิดชอบชั่วดีไม่กระทำผิด เพราะสามารถบังคับตนเองได้นั้น สมควร อภัยพนัธิ์ (สมควร อภัยพนัธิ์ 2507 : 230) ชี้ให้เห็นว่าเป็นวิธีการฝึกที่ดีกว่าการฝึกวินัยโดยใช้อำนาจภายนอกมาบังคับ และจากการศึกษาของเบอร์นาค (Bernard. 1972 : 207) พบว่าเด็กต้องการวินัยที่เกิดจากความรู้ ความเข้าใจมิใช่การใช้อำนาจบังคับ

นอกจากนี้สุธา จันทน์เขม (สุธา จันทน์เขม 2516 : 190) ยังได้เสนอแนะวิธีการส่งเสริมให้เด็กรู้จักบังคับตนเองไว้ว่า บิคารมารคาจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก
2. วางกฎเกณฑ์ในโอกาสอันเหมาะสม เมื่อเด็กทำผิดควรอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าจะลงโทษเด็กก็ไม่ควรจะลงโทษด้วยอารมณ์เกรง แต่ควรลงโทษเพื่อเป็นการสั่งสอนและให้เด็กเข้าใจควยว่า ทำไมเขาจึงถูกลงโทษ ควรสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ต่างๆ และพ่อแม่จะต้องคงเส้นคงวา
3. ต้องยินยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเองตามสมควร
4. ต้องมีความนับถือในตัวเด็ก และยกย่องชมเชยเด็กบ้างในโอกาสอันสมควร
5. ต้องเข้าใจถึงความสามารถของเด็กและช่วยให้เขาได้เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ

ที่ควรกระทำ

จะเห็นว่าวินัยในตนเองสำหรับเด็กมีความสำคัญยิ่งในการฝึกวินัยเพื่อให้เด็กมีวินัยในตนเองนั้น บิคารมารคาจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นอย่างดี และจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ ซึ่งถ้าเด็กมีวินัยในตนเองแล้ว ก็จะก่อให้เกิดผลดีแก่ตัวเด็กเอง เพราะคุณค่าของการมีวินัยพอสรุปได้ คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดีขึ้น เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย

2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีของคน ใครจะเป็นคนดีหรือเลว ก็มาวัดกันที่วินัย ไม่มีอะไรเป็นเครื่องวัดได้แม่นยำเท่ากับการสังเกตวินัยของผู้นั้น ผู้ใดเคร่งครัดในวินัยในตนเองผู้นั้นเป็นคนดี

3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล (ชาลีอง วุฒิจันทร์ ผู้รวบรวม 2522 ก. 84 - 85)

ส่วนหลักเกณฑ์ของการกำหนดวินัยที่คตินั้น ชาว์ง บัศวรี (ชาว์ง บัศวรี 2506 : 137 - 162) ได้กล่าวไว้ว่า

1. ต้องมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างพัฒนาการและบุคลิกภาพของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
2. ต้องไม่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณี กฎหมายบ้านเมือง และข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ

3. ต้องไม่ก่อให้เกิดการแตกร้างความสัมพันธ์

4. ต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยการร่วมรู้ของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

5. ต้องเป็นสิ่งที่มุ่งป้องกันมากกว่าการแก้ไข

6. ต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้

เสงี่ยม อินภิรมย์ (เสงี่ยม อินภิรมย์ 2505 : 35) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนราษฎร์ และรัฐบาล กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 โรงเรียน และได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ปัญหาทางวินัยที่สำคัญ ๆ ได้แก่ การพูดปด การหนีโรงเรียน ไม่สนใจเรียน การคบโกง การทะเลาะวิวาท การลักขโมย การก้าวร้าว การสูบบุหรี่ และยังพบว่าปัญหาที่ควบคุมยากที่สุดในโรงเรียนรัฐบาลชายได้แก่ การหนีโรงเรียน การพูดปด การลักขโมย และการทะเลาะวิวาทตามลำดับ ส่วนในโรงเรียนรัฐบาลหญิง ได้แก่ การคบโกง ไม่สนใจเรียน หนีโรงเรียน การลักขโมย ตามลำดับ

ยุพา อานันท์สิทธิ (ยุพา อานันท์สิทธิ 2515 : 27) ให้ความหมายของความรู้สึกรับผิดชอบว่า คือบุคลิกหนึ่งของบุคคลที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง และมีวินัยในตนเอง ควบคุมตนเองได้ ยึดมั่นในกฎเกณฑ์ ส่วน เซียร์และเลวิน (Sears

and Levin. 1957) ได้สัมภาษณ์พ่อแม่ของเด็กก่อนมา 379 คน เกี่ยวกับการฝึกอบรม
เด็กพบว่า การให้ความรักและการยอมรับดูในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัว และการมี
วินัยโดยใช้เหตุผล นั้นคือการให้ความรัก ความอบอุ่น รวมทั้งการฝึกวินัยแก่เด็ก ซึ่งจะช่วยให้
เด็กทำตามพ่อแม่ต้องการ จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านความรู้สึกรับผิดชอบสูง
(วารินทร์ ม่วงสุวรรณ 2517 : 11) ซึ่งความรู้สึกรับผิดชอบนี้โคลเบอร์ก (Kohlberg.
1969) จัดเป็นพัฒนาการทางศีลธรรมขั้นสูงสุด ซึ่งจะทำให้บุคคลมีวินัยในตนเอง และมี
หลักเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติของตนเอง นอกจากนี้สตรีทเธอร์ แจ็ค และ เพจ

(Strother, Jack and Page citing Breckenridge. 1955 : 80) ยังได้ศึกษา
พบว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรู้สึกรับผิดชอบ
และสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย 'จากการศึกษาของ ภัทรา นิคมานนท์
(ภัทรา นิคมานนท์ 2517 : 49 - 52) และ กาญจนา หาสีตะพันธ์ (กาญจนา หาสีตะพันธ์
2510 : 195 - 201) ได้ผลการศึกษาที่เหมือนกันคือ วินัยในตนเอง มีความสัมพันธ์กับ
ความรู้สึกรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ)

งานวิจัยของ กรุณา กิจขยัน (กรุณา กิจขยัน 2517 : 85) ได้ผลว่าความเชื่อมั่น
ในตนเองเป็นลักษณะหนึ่งของผู้มีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย วรณวิภา ทองงอก
(วรณวิภา ทองงอก 2517 : 10) ที่กล่าวว่าวินัยในตนเองต้องการความเข้มแข็ง และ
มั่นคงทางด้านจิตใจ รวมทั้งการยึดถือในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างแน่วแน่มั่นคง นอกจากนั้น
English and English ได้ให้ความหมายวินัยในตนเองว่าเป็นลักษณะของการนำตนเอง
ควบคุมหรือบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลได้สร้างขึ้นสำหรับตนเอง
หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ (English and English.
1958 : 487) นอกจากนี้ที่กล่าวมานี้เรายังพบอีกว่า (ผู้มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบ
มาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผลที่มีประสิทธิภาพ และเป็นเหตุผลของตนเอง
มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และจะมีสุขภาพจิตที่ดีกว่าผู้ที่
ขาดวินัยในตนเองด้วย (Gough citing Wiggin. 1971 : 289)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นว่าวินัยในตนเองจะทำให้บุคคลอยู่ในสังคมได้อย่างที่มีความสุข เพราะวินัยในตนเองหมายถึง การที่บุคคลไม่กระทำกริยาใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองในอนาคต หรือการไม่เข้ายุ่งกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของบุคคลอื่น รวมทั้งหมายถึง การที่บุคคลกระทำสิ่งที่ตนไม่อยากทำแต่การกระทำนั้นช่วยให้ความทองการ และสิทธิของบุคคลอื่นได้รับการตอบสนองหรือกระทำสิ่งอันเป็นผลใหญ่ ประสพผลสำเร็จในอนาคต (Vincent. 1961 : 42 - 43)

วินัยเป็นคุณลักษณะของการจัดระบบภายในตนเอง หรือการควบคุมจากภายในตนเอง ซึ่งแต่ละบุคคลพัฒนาไปตามการรับรู้ของตน โดยบางครั้งก็ไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น ในการกำหนดว่าเด็กจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น การควบคุมจากภายในตนเองสำคัญกว่าความทองการ การมองเห็น และการยอมรับของบุคคลอื่นต่อการแสดงออกของเด็ก (Hopkin. 1955 : 260 - 261) จากการศึกษาของไบรอัน (Bryant. 1971 : 4854 - B) พบว่านักเรียนที่เชื่ออำนาจภายในตนมีวินัยในตนเองมากกว่าจะปรับตัวได้ดีกว่า มีความทองการผลสัมฤทธิ์ และมีความอดทนมากกว่านักเรียนที่เชื่ออำนาจภายนอกตน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กรูณา กิจขยัน (กรูณา กิจขยัน 2517 : 80) ที่ศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ในภาคศึกษา พบว่าความเชื่ออำนาจภายในตน มีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เวลเกอร์ (Weker. 1972 : 7238 - B) ศึกษาความเชื่ออำนาจในตนเองของชายและหญิงพบว่า พวกที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองทั้งหญิงและชาย จะมีสติควบคุมอารมณ์ทุกขุได้ดีกว่าพวกที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน นอกจากนั้นยังมีความผิดปกติในการปรับตัว (Maladjustment) ความวิตกกังวล และการพึ่งพาผู้อื่นน้อยกว่าพวกที่เชื่ออำนาจภายนอกคนที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ส่วน กูด (Good. 1959 : 676) ใ้ข้อธิบายว่า วินัยในตนเองหมายถึง การบังคับโดยอำนาจภายในบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้ หรือการยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถควบคุมบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

เชเวียคอฟ และฟริทซ์ (Sneviakov and Fritz. 1955 : 8 - 14)

ได้ศึกษาถึงประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กว่าควรระเนวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเป็น

วินัยที่อยู่บนรากฐานของการปฏิบัติตามคำสั่ง และยังได้ให้ความเห็นต่อไปอีกว่าควรเป็นเรื่องของความเต็มใจ ซึ่งมีใช้การกระทำตามคำสั่งหรือเพราะการลงโทษ นั่นคือการปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเองซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความสนใจและความรักในอุดมคติ หรือการยึดมั่นในจุดมุ่งหมายที่ตนสร้างขึ้น และ ออซูเบล (Ausubel. 1965 : 189 - 190) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกับเซเวียคอฟ และพริทซ์ ว่า แบบของวินัยที่ได้ผล และมีผล ซึ่งเราต้องการจะให้เกิดในตัวบุคคล คือ วินัยในตนเองที่มีรากฐานมาจากการควบคุมภายในตน และภายนอกตน การควบคุมภายในตน เช่น การดูแลที่สม่ำเสมอแก่การบังคับและการลงโทษซึ่งเป็นการควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยในตนเองได้เพียงเล็กน้อย และจากงานวิจัยของซูซีฟ ออนโลกสูง (ซูซีฟ ออนโลกสูง 2516 : 15) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการลงโทษเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความกลัวและความวิตกกังวล เป็นต้นเหตุทำให้ผู้ถูกลงโทษขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นผลให้บุคคลขาดวินัย ซึ่งตรงข้ามกับผลงานของ แมคเสน (Madsen. 1973 : 25 - 27) ที่พบว่าการฝึกวินัยที่ได้ผล จะต้องมีการชมเชย หรือลงโทษบ้างแล้วแต่กรณี ซึ่งการใช้วิธีการชมเชย หรือทำโทษนี้มีผลมากโดยเฉพาะกลุ่มเด็กโต

นอกจากนี้เจอซิล (Jersild. 1960 : 165) ได้กล่าวว่าเกี่ยวกับแรงผลักดันภายในตัวเด็กพบว่า บิดามารดาที่มีอิทธิพลยิ่งในการสร้างวินัยให้กับเด็กและบิดามารดาจะต้องไม่ตามใจเด็กจนเกินไป แต่จะต้องไม่เข้มงวดกวดขันจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮอฟแมน (Hoffman. 1970 : 286) ซึ่งได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การปล่อยให้ละเลย และการรวบอำนาจ ผลการศึกษาพบว่าบิดามารดาที่ฝึกวินัยเด็กโดยวิธีการให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจากบิดามารดาโดยวิธีการปล่อยให้ละเลย และการรวบอำนาจ

วีรยุทธ วิเชียรโชติ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2516 : 87) กล่าวถึงบุคลิกภาพในสังคมแบบสัมฤทธิ์สัมพันธ์ว่า มีความต้องการความสำเร็จแทนมิตรภาพ ฉะนั้นมิตรภาพของสังคมแบบสัมฤทธิ์สัมพันธ์จึงตั้งอยู่บนรากฐานของความสามารถ ความสัมพันธ์จึงเป็นไปตามเหตุผลมากกว่าอารมณ์ ทำให้บุคคลควบคุมตนเองได้ ผู้เยาว์มีความสามารถสรุปกฎเกณฑ์เพื่อยึดเป็นค่านิยมของตนเองได้ จึงเกิดความมีวินัยในตนเอง และมีความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง ใ้

อำนาจการควบคุมจากภายใน

ส่วนบุคคลในสังคมไมตรีสัมพันธ์นั้นมีความต้องการมิตรภาพของการความรัก ความ
อบอุ่นจากผู้อื่น ความสัมพันธ์จึงเป็นไปตามเกณฑ์ของอารมณ์ ความรู้สึกมากกว่าเหตุผล
ผู้เยาว์ไม่สามารถสรุปหลักเกณฑ์เพื่อยึดเป็นค่านิยมของตนเองได้ว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร
ประพฤติ ซึ่งมักไม่ค่อยเกิดวินัยในตนเอง และขาดความรับผิดชอบ การควบคุมตนเองใช้

Doyle, 1966

อำนาจการควบคุมภายนอก

องค์ประกอบภายนอกที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองของบุคคลอย่างหนึ่งก็คือบิดามารดา
และสังคมที่ตนอยู่รวมทั้งการอบรมเลี้ยงดู และวัฒนธรรมในสังคมนั้น (Ohles. 1963 : 76)
ส่วนคอดีย์ (Doyle. 1961 : 361) อ้างว่า ความเป็นพลเมืองก็เป็นวิถีทางของชีวิตซึ่ง
เริ่มต้นมาจากบ้าน และจะพัฒนาอย่างดีที่สุดในระยะเริ่มแรกของชีวิต บิดามารดาที่มีวินัยใน
ตนเองจะเป็นผู้ที่ให้ตัวอย่างแก่เด็กทั้งโดยการกระทำ การพูด และความรู้สึก ซึ่งแสดงให้เห็น
เห็นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อการเกิดวินัยในตนเอง ส่วนการศึกษาของ
เพค (Peck. 1958 : 347 - 350) ก็พบว่า การที่เด็กจะมีความรู้สึกผูกพันสูงขึ้นอยู่กับ
อยู่กับการฝึกวินัย จากการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่พบว่าความใกล้ชิดซึ่งกันและกันระหว่าง
พ่อแม่กับลูก การให้ความรักของพ่อแม่ การฝึกวินัยที่ไคเดิล และทำให้เด็กมีการควบคุมจาก
ภายในอย่างแท้จริง จะต้องใช้การฝึกวินัยโดยอาศัยความรัก จะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้าน
ความรู้สึกผูกพันสูง (Secard. 1964 : 557 - 559) และจากผลการวิจัยของ
มัสเสน (Mussen. 1969 : 335 - 341) พบว่าการฝึกวินัยให้แกเด็กโดยการใช้เหตุผล
และให้ความรักเป็นวิธีการฝึกวินัยที่ไคเดิลดีที่สุด และช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก
เพราะช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานสังคมที่พ่อแม่ต้องการ การฝึกวินัยด้วยวิธีนี้จะทำ
ให้เด็กมีวินัยในตนเองสูง และจากการฝึกวินัยที่ไคเดิลตามต้องการนี้ มัสเสน (Mussen.
1969 : 513 - 514) ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่าพ่อแม่ควรจะใช้วินัยที่มีเป้าหมายระยะยาวโดยมุ่ง
ให้เด็กยอมรับค่านิยมต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจของเด็กด้วย การให้เหตุผล ให้ความ
รักแก่เด็ก เนื่องจากการฝึกวินัยเป็นการฝึกให้เด็กแสดงพฤติกรรมในทางที่ดี ถ้าพ่อแม่ไม่ควบคุม
มากเกินไปจะมีผลทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตนเอง และ

ไม่เชื่อถือตนเอง แต่มีโอกาสรับค่านิยมและคุณธรรมจากพ่อแม่ไ้มากกว่า ลูกที่พ่อแม่ตามใจ
 ✕ จะเห็นว่าบิดามารดามีความสำคัญยิ่งในการฝึกวินัยเด็ก และการฝึกวินัยเด็กนั้นจะ
 ต้องฝึกโดยอาศัยความรัก และการใช้เหตุผลควบคู่กันไปจะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองใน
 ที่สุด

นอกจากนี้สถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัวก็มีผลต่อการปลูกฝังความมีวินัยของ
 เด็กด้วย เห็นได้จากผลการวิจัยของ กลึคค์และ เอลิเนอร์ (Glueck and Eleanor,
 1950 : 261) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกรงขามเด็กไม่เกรงในเมืองบอสตัน และได้
 สรุปผลการวิจัยไว้ว่า สถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัวอันได้แก่ความมีระเบียบวินัย
 การอบรมสั่งสอน ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตร และความสามัคคีในครอบครัว ซึ่ง
 ถ้าสิ่งเหล่านี้ไม่เหมาะสมแล้วโอกาสที่เด็กจะเกรงมีถึงร้อยละ 98 นั่นคือ เด็กจะไม่มีความ
 ในตนเองสูงถึงร้อยละ 98

วรรณวิภา ทองงอก (วรรณวิภา ทองงอก 2517 : ๑) กล่าวไว้ว่าวินัย
 ในตนเองเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการทำงาน และการ
 เรียนเนื่องจากมีความตั้งใจจริง มุ่งมั่นพยายามถึงที่ โซโลแมน (Soloman, 1967:140)
 พบว่า ครูที่ประสบความสำเร็จ จะต้องมีความคงที่ทางอารมณ์ สามารถควบคุมพฤติกรรม
 ของตนเองเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับได้ ซึ่งแสดงถึงความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ
 การศึกษาของภัทธา นิคมานนท์ (ภัทธา นิคมานนท์ 2517 : 49 - 52) ที่ศึกษากับ
 นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์นิคมานนท์ศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง 2 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 336 คน พบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผล
 สมฤทธิ์ทางการเรียน และจากสถิติของศาสตราจารย์เด็กและเยาวชน (สมกรีช วัฒนเสถียร
 2517 : 66) รายงานว่าสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเยาวชนไม่ว่าจะเป็นการลักขโมย
 ทำร้ายร่างกาย มักเป็นพวกไม่สนใจเรียน ชอบหนีเรียนเสมอ เด็กอ้างเหตุผลว่าเรียน
 ไม่ทันเพื่อน สติปัญญาไม่ดี เลยไม่สนใจเรียน จะเห็นว่าพฤติกรรมที่ขาดความซื่อสัตย์
 และวินัยในตนเอง มีความสัมพันธ์กับผลสมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กด้วย

ท่านพุทธทาส (พุทธทาส 2497 : 119) ชี้ให้เห็นว่าสาเหตุสำคัญที่สุดของการนึกถึงก็คือ "การทำตามใจตนเอง" นั่นคือ การขาด "วินัยในตนเอง" นั่นเอง ส่วนภทรา นิคมานนท์ (ภทรา นิคมานนท์ 2517 : 19) กล่าวว่าทัศนคติต่อการถือศีลหาเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคคลที่มีความเมตตา กรุณา ไม่กระทำตามใจตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีสติสัมปชัญญะ มีความละเอียดรอบคอบ ถือสันโดษ มีความรับผิดชอบต่องาน และผู้อื่น มีวินัยในตนเอง และไม่เห็นแก่พวกพ้องและตนเอง และจากการศึกษาของเขาที่นักศึกษาคณะ พบว่า วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการถือศีลหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางวินัยในตนเองกับผู้ปกครองพบว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศกัน มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน และผู้ปกครองที่ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพกัน มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน (อัญชลี คันศิริ 2517 : 64 - 72) ซึ่งใกล้เคียงการวิจัยเช่นเดียวกับงานวิจัยของสังวาลย์ สมสนธิ (สังวาลย์ สมสนธิ 2517 : 75 - 79) นอกจากนี้ทางด้านความเห็นในเรื่องการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยพบว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา มีความคิดเห็นในเรื่องการร่วมมือแก้ปัญหาทางวินัยไม่แตกต่างกัน (Blodt. 1968 : 24.29 - A และ พรรณี ปัทมศิริ 2510 : 4)

กรุณา กิจขยัน (กรุณา กิจขยัน 2517 : 79 - 80) ได้ศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองต่างอาชีพกับมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง และอื่น ๆ อาชีพค้าขาย และอาชีพรับราชการ มีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพกสิกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างและอื่น ๆ อาชีพค้าขาย และอาชีพรับราชการ มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ทางด้านเพศพบว่า เพศหญิง มีวินัยในตนเองสูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงข้ามกับการวิจัยของ วรณวิภา ทองงอก (วรณวิภา ทองงอก 2517 : 56 - 59) ที่ทำการศึกษากับนิสิตชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก พบว่านิสิตที่ผู้ปกครองต่างอาชีพกับมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน และทางด้านเพศก็พบว่า นิสิตชายกับนิสิตหญิงมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน

จากการที่การศึกษาทั้งสองได้ผลแตกต่างกันอาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เพราะ วรรณวิภา ทองงอก ไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาชีพแล้ว คือ อาชีพการเลือกเรียนวิชาชีพจะก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่เหมือน ๆ กันทั้งหมดซึ่งต่างกับ การศึกษาของกรุณา กิจขยัน ที่ศึกษากับเด็กนักเรียนที่เรียนวิชาสามัญ ยังไม่มีวิชาเฉพาะอาชีพที่จะหล่อหลอมบุคลิกภาพให้เป็นแบบเดียวกัน

นอกจากนี้ในการควบคุมระเบียบวินัยเด็กนั้นจำเป็นจะต้องคำนึงถึงระดับอายุของเด็กด้วย ไวสเฟลด์ (Weisfeld. 1974 : 1930-B) ได้ศึกษาแบบการคิดทางวินัยของเด็กพบว่า บิดามารดามีแนวโน้มในการควบคุมแก่เด็กมากขึ้น เมื่อเด็กโตขึ้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระดับอายุมีผลต่อวินัยในตนเอง หรือระดับชั้นเรียนต่างกันน่าจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองแตกต่างกันด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ ได้กล่าวถึงพื้นฐานของบุคลิกภาพของคนที่พัฒนาแล้วจะต้องมีคุณสมบัติพื้นฐาน (Pre - requisite) 5 ประการ คือ

1. ความรับผิดชอบ (Responsibility)
2. ความสม่ำเสมอ (Uniformity)
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self - confidence)
4. ความพยายามพึ่งตนเอง (Self - reliance)
5. ความซื่อสัตย์เที่ยงตรง (Honesty)

จากที่กล่าวมานี้เราจะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์เป็นพื้นฐานทางบุคลิกภาพของคนที่จะมีการพัฒนาประการหนึ่ง ซึ่งควรส่งเสริมให้ทุกคนได้มี (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2514 : 55 - 77)

จากเอกสารวัฒนธรรมฉบับที่ 2 (กรมการวัฒนธรรม 2477 : 5 - 6) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์สุจริตว่า หมายถึง ความซื่อตรง ไม่คิดโกง ถ้าแสดงออกทางใจจะเป็นน้ำใสใจจริง ไม่มีเงื่อนงำ ซ่อนไว้ในใจ ทางกายก็เป็นการทำจริง ไม่ใช่ทำทีเพื่อลวงให้คนอื่นคิดกับ ทางวาจา คือ พูดจริง พูดตรง เส้นคงวา เป็นที่เชื่อถือและไว้วางใจได้ และยัง

ได้อธิบายถึงความซื่อสัตย์สุจริตของบุคคลเป็นข้อ ๆ ว่า

1. ทองซื่อตรง ไม่คิดโกงหรือหลอกดวงเขากิน ประกอบอาชีพในทางสุจริต
สิ่งใดทุจริต ผิดศีลธรรม จะทองเล็กอย่างเก๊กซาค

2. ทองซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อมิตรสหาย จะทองมีความ
จงรักภักดีต่อประเทศชาติไม่คิดคดทรยศ

3. ทองซื่อสัตย์ในทุกทางโดยเฉพาะทางที่เป็นประโยชน์ และถึงงานเท่านั้น
ถ้าจะเป็นการทำลายประโยชน์ให้เกิดความเสียหายแล้ว ไม่ควรทำอย่างยิ่ง เช่นการซื่อสัตย์
ต่อบุคคลที่คิดทำลายชาติ

4. ทองรักษาคำพูดของตนให้มีความน่าเชื่อถือได้ ให้เป็นคนเมื่อกิจาสิทธิ์
พูดจาจะให้ ความช่วยเหลือแก่ใครแล้วจะทอง เป็นไปตามที่พูดไว้เสมอ

ส่วนประเพณี มหาชนธิ์ (ประเพณี มหาชนธิ์ 2510 : 72) ได้อธิบายลักษณะ
ของบุคคลที่ซื่อสัตย์สุจริตว่า นอกจากจะไม่หาประโยชน์ใส่ตนเองโดยการโกง การหลอกดวง
ผู้อื่น โดยที่แม้ว่าการกระทำเหล่านั้นจะไม่มีผู้ใคร่แล้ว ผู้ที่มีความซื่อสัตย์สุจริตจะต้องเป็นคน
กล้ารับผิดก็ักด้วย ไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นการกระทำด้วยความจงใจ หรือโดยความรู้เท่า
ไม่ถึงการณ์ ก็จะไม่ยอมรับในการกระทำของตน ไม่ซัดทอดไปถึงบุคคลอื่น เมื่อให้สัญญาอย่างไร
เขาจะทำตามสัญญานั้นโดยไม่บิดพลิ้ว

จากความหมาย ความซื่อสัตย์ที่กล่าวมาแล้วนี้ ถ้าจะจำแนกความซื่อสัตย์ของบุคคล
จะแบ่งได้ 3 ประเภทคือ (ทวี บุญยเกตุ 2514 : 55 - 61)

1. ความซื่อตรงต่อตนเอง ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่มีค่าสูงกว่าอะไรทั้งหมด ทั้งนี้
เพราะผู้ที่มีความซื่อตรงต่อตนเอง เป็นผู้ที่หิริโอตตัปปะ มีความละเอียดและระคากต่อตนเอง
ในอันที่จะกระทำความผิด ให้ใคร่ขอว่าไม่สุจริต แม้ว่าการกระทำนั้นจะไม่มีผู้ใคร่เห็น และยัง
เป็นบุคคลที่มีกำลังใจเข้มแข็ง เค็คเคี้ยว สามารถระงับความอยาก และบังคับตนเองได้

2. ความซื่อตรงต่อเพื่อนฝูง ซึ่งมีใจมีความหมายแต่เพียงว่าไม่ทรยศ ไม่โกง
หรือเอาเปรียบเพื่อนฝูงเท่านั้น แต่ทองมีความรัก ความหวังดี ความสงสาร ความซื่อตรง
และความปรารถนาดีคือเพื่อนอีกด้วย

3. ความซื่อตรงต่อหน้าที่ อันได้แก่ความซื่อตรง ที่ียงธรรมเนียม ไม่เอาเปรียบโดย
แสวงหาผลประโยชน์ใส่ตนเองในทางที่มีขอบ อันจะนำความเสียหายมาให้แก่งาน หรืออาชีพ
ที่ตนทำอยู่ และยังมีคามหมายเลยไปถึงความซื่อตรงต่อเวลาทำงานอีกด้วย โดยจะต้องอุทิศ
เวลาทั้งหมด หรืออย่างน้อยเวลาที่นายจ้างกำหนดให้ เพื่อทำงานในหน้าที่ของตนให้เรียบร้อย

กึ่งนั้นเราจะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญที่บุคคลจะพึงมีไว้เป็นคุณสมบัติ
ของตน พิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมจริยธรรมของบุคคลย่อมเกี่ยวโยงมาถึงลักษณะของ
ความซื่อสัตย์ด้วย ดังเช่น พิธีกรรมเกี่ยวกับพัฒนาการทางจริยธรรมของ เพียเจต์ กับโคลเบอร์ก
(Piaget, 1932, Kohlberg, 1969) โดยเห็นว่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการ
ทางด้านระดับสติปัญญา และอารมณ์ โดยเสนอว่าการใช้เหตุผลในเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็น
เครื่องแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลนั้น และโคลเบอร์ก (Kohlberg,
1969 : 394 - 395) ยังพบว่าการใช้เหตุผลในเชิงจริยธรรมของบุคคลมีความสัมพันธ์กับ
พฤติกรรมประเภทต่าง ๆ ของบุคคลนั้น ๆ ด้วย

การพัฒนาจริยธรรมของพวกเราส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะ
อิทธิพลจากขบวนการเรียนรู้ทางสังคม เช่นที่ ไรท์ (Wright, 1975 : 24-30) เชื่อว่า
สังคมมีส่วนในการบ่มบ่มนิสัยให้มีลักษณะต่าง ๆ กัน ตามแต่ความบ่มบ่มนั้นจะอยู่ในกลุ่มใดในสังคม
นักทฤษฎีส่วนมากยอมรับว่าความซื่อสัตย์จะถูกปลูกฝังแต่ด้วยเด็ก แต่สังคมและสถานการณ์ในช่วง
ชีวิตของบุคคล ก็จะมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงจริยธรรมของคนได้ ซึ่งสถาบันทางสังคมที่มีส่วน
หล่อหลอมลักษณะ ของความซื่อสัตย์ของบุคคลจะประกอบด้วย ครอบครัว อันได้แก่การอบรม
เลี้ยงดูของพ่อแม่ บรรยายกาศภายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ และระดับการศึกษาของบิดา
มารดา ส่วนอิทธิพลการเรียนรู้ทางสังคมบุคคลจะเกิดการเรียนรู้จากสังคม โดยการยอมรับลักษณะ
และกฎเกณฑ์ของสังคมมาเป็นลักษณะของตน ซึ่งบางครั้งจะเกิดการเรียนรู้โดยบังเอิญ หรือการ
เลียนแบบจากบุคคลอื่นในสังคม จริยธรรมที่เกี่ยวกับความซื่อสัตย์ก็เช่นกัน บุคคลอาจมีความซื่อสัตย์
โดยเลียนแบบจากบิดามารดา ครูอาจารย์ หรือเพื่อน ทำให้เกิดเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงซ้ำ ๆ
จนกลายเป็นนิสัยประจำตัวของบุคคลนั้น ๆ ได้ หรือในบางครั้งสถานการณ์บางอย่างจะกระตุ้นให้
บุคคลแสดงพฤติกรรมของความซื่อสัตย์ หรือไม่ซื่อสัตย์ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง จนกลายเป็นนิสัยประจำตัว

ของบุคคลนั้น ๆ ได้ หรือในบางครั้งสถานการณ์บางอย่างจะกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมของความซื่อสัตย์ หรือไม่ซื่อสัตย์ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง จนกลายเป็นนิสัยประจำตัวไปได้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุปัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ 2515 : 70) ที่กล่าวว่า พ่อแม่ ผู้ปกครองจะต้องสร้างคุณธรรม ความซื่อตรง ความรักให้แก่เด็ก ถ้าพ่อแม่ลำเอียง เด็กจะค้อม ถ้าพ่อแม่ไม่ซื่อตรงเด็กจะพุกปด ค้วยเหตุนี้เด็กจะค้อมหรือไปี่จริงขึ้นอยู่กับพ่อแม่ ตลอดจนมีการเลียนแบบสิ่งแวดล้อมทางสังคมอีกด้วย โดยที่แบนดูรา (Bandura. อ้างอิงมาจากนวลศิริ เปาโรหิต 2520 : 195 - 196) ได้ทดลองทำการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ในลักษณะของการลอกเลียนแบบเท่านั้นที่จะนำไปสู่การสร้างกานิยมทางศีลธรรมของเด็ก หรืออิทธิพลของรูปแบบทางสังคม (Social Model)

ทอมป์สัน (Thompson. 1952 : 538-539) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของความซื่อสัตย์สุจริตว่า จะประกอบด้วย 2 อย่างคือ

1. ระบบานิยม
2. ความต้องการที่เกิดขึ้นรุนแรงในขณะนั้น

องค์ประกอบทั้ง 2 นี้จะมีความสัมพันธ์กันไป แต่ เมคควีน (McQueen. 1968)

ได้กล่าวว่า เด็กที่มีคานิยมของความซื่อตรงมาก ๆ อาจจะเป็นคนทุจริตได้เมื่อเกิดความต้องการในสิ่งนั้นอย่างจริงจัง ซึ่งตรงกับการศึกษาของอาานนท์ อากาภิรม (อาานนท์ อากาภิรม 2517 : 63) ได้กล่าวถึงเรื่องของความซื่อสัตย์ว่า บุคคลที่อยู่ในชนชั้นกลางทางเศรษฐกิจสังคมสูง สามารถจะประกอบอาชีพการมาได้ในการดำเนินธุรกิจของเขา หรืออาจใช้วิชาชีพของตนไปในทางอาชีพการมในการดำเนินธุรกิจ เช่น พ่อค้า โกงตาชั่ง ข้าราชการ ทุจริตต่อต้านที่ แพทย์ผู้รับจ้างทำแท้ง ทั้ง ๆ ที่พวกที่มีอาชีพเช่นแพทย์ ข้าราชการ ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ก็อาจเนื่องมาจากมีความต้องการอย่างอื่นที่มีอำนาจจูงใจให้เขาเป็นทำในสิ่งที่ไม่ดี ๆ และจากการทดลองของสลาท (Slaght citing Thompson. 1952 : 108) ที่ศึกษาเด็กซึ่งมีความซื่อสัตย์สุจริต 70 คน และเด็กที่ขาดความซื่อสัตย์สุจริต 70 คน โดยใช้แบบทดสอบเป็นชุด และการจักอันคัมภ์สัดส่วนของครูได้ทดสอบเด็กทั้งสองกลุ่มในสถานการณ์ต่างๆ เช่น วางลูกกวาดไว้ในห้อง เมื่อผู้ทดลองนำเด็กเข้ามาในห้องแล้วจึงบอกกับเด็กว่าจะออกไป

ช้ระนอกห้องเดี๋ยวจะกลับมา เมื่อผู้ทดลองกลับเข้ามาแล้วจะถามเด็กว่า "เวอเอาลูกกวาง ที่วางไว้ไปบ้างหรือเปล่า" ถ้าเด็กตอบว่า "ไม่" เขาจะให้ลูกกวางเป็นรางวัลแก่เด็ก แม้จะทราบว่าเป็นคำตอบที่โกหกก็ตาม จากผลการทดลองพบว่าเด็กที่มีข้อสัจสุจริตก็จะตอบว่า "ไม่" เช่นกัน เพื่อให้ได้รับรางวัลลูกกวางเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนหลายคน

จอห์น บาร์แดง (John Bardin อ้างอิงมาจาก สุพัตร์ กุณวัฒน์ 2515 : 265) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตของเด็กไทยทั่วไปแล้ว สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. ระดั้มการเรียนและการทุจริต การทุจริตไม่ไปขึ้นอยู่กับว่าเด็กคนนั้นเรียนเก่งหรือโง่ แต่พบว่าการทุจริตมักจะเกี่ยวข้องกับความกดดันที่เด็กได้รับจากผู้ใหญ่ เช่น ผู้ปกครอง ตั้งความหวังไว้สูง หรือบังคับเด็กมากเกินไป และพบว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำจะทำการทุจริตมากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนในระดับสูง แต่ก็ไม่แตกต่างกันมากนักในค่านิยมที่ถูก เพื่อศึกษาเด็กในแต่ละกลุ่มพบว่าเด็ก I.Q. ระหว่าง 110 - 120 ทุจริต 57 % I.Q. ระหว่าง 100 - 110 ทุจริต 55 % I.Q. ระหว่าง 61 - 99 ทุจริต 50 % ส่วนเด็กฉลาด I.Q. 121 - 164 จะทุจริต 40 % และจากการศึกษาของฮาร์ทเชอร์น และเมย์ (Hartshorne and May citing Hurlock. 1956:438) ได้ศึกษาพบว่า สติปัญญาที่คะแนน ความซื่อสัตย์ ความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับเด็กในโรงเรียน ส่วน อรพินธ์ นาคประคิมฐ์ (อรพินธ์ นาคประคิมฐ์ 2518 : 39 - 40) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีคุณธรรมแห่งพลเมืองก็แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความซื่อสัตย์สุจริตนี้ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของคุณธรรมแห่งพลเมืองนี้ ชูชีพ อ่อนโคกสูง (ชูชีพ อ่อนโคกสูง 2518 : 89 - 90)

การศึกษาของฮาร์ทเชอร์นและเมย์ (Hartshorne and May citing Thompson. 1952 : 515) ได้พบว่า เด็กฉลาดจะซื่อสัตย์สุจริตมากกว่าเด็กโง่ และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความซื่อสัตย์สุจริตมากกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และคะแนนจากการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความซื่อสัตย์

จากการศึกษาคังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งเกิดจากสติปัญญาสูง มีความซื่อสัตย์มากกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งเกิดจากมีระดับสติปัญญาต่ำกว่า

2. อาชีพของบิดามารดากับการทุจริตของเด็ก อาชีพของบิดามารดาซึ่งมีมาตรฐานทางสังคมสูง เช่น ผู้อำนวยการ แพทย์ วิศวกร บุตรจะทำการทุจริต 44 % ส่วนบุตรกรรมกรจะทำการทุจริต 49 % จะเห็นว่ามี ความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย แต่การศึกษาของ ออร์พินซ์ นาคประคิษฐ์ กับ ชูชีพ ออนโคกสูง (ออร์พินซ์ นาคประคิษฐ์ 2518 : 3) - 40, ชูชีพ ออนโคกสูง 2518 : 88) พบว่านักเรียนที่ผูกครองทางอาชีพกับที่มีคุณธรรมแห่งพลเมืองก็ไม่แตกต่างกัน ซึ่งตรงกับข้อคิดเห็นของ เชน แสงสิงแก้ว (เชน แสงสิงแก้ว อ้างอิงมาจาก ออร์พินซ์ นาคประคิษฐ์ 2518 : 10 - 11) กล่าวไว้ว่า "... เด็กที่มีศีลธรรมดีนั้นไม่สำคัญที่ฐานะ สำคัญที่พ่อแม่รักใคร่กันหรือไม่ ..."

จึงน่าจะสรุปได้ว่าอาชีพของบุพการีที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อความซื่อสัตย์

3. เกี่ยวกับตัวเด็กเอง เด็กที่ชอบการแสดงออก เช่น ชอบเล่นกีฬา หรือชอบไปงานพบปะสังสรรค์ จะทำการทุจริตมากถึง 65 % ส่วนเด็กที่ชอบเก็บตัวหรือเอาแต่เรียน จะทุจริตน้อยลงคือ ทุจริตเพียง 31 %

เด็กที่ถูกผูกครองบังคับในเรื่องระเบียบวินัย และมีการคาดโทษในตัวเด็กมากจะทำให้เด็กทุจริตมากที่สุดถึง 66 % ส่วนเด็กที่มีความรู้สึกว่าคุณบังคับเพียงเล็กน้อยหรือไม่ถูกบังคับจากบุพการีเลยจะทุจริต 56 %

นอกจากนี้ในการศึกษาของ ฮาร์ทเชอร์น และเมย์ (Hartshorne and May citing Thompson, 1952 : 515) พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความซื่อสัตย์สุจริตไม่แตกต่างกัน แต่การศึกษาของละม้ายมาศ ศรีทศิต (ละม้ายมาศ ศรีทศิต 2510 : 115) พบว่าเด็กหญิงมีความซื่อสัตย์กว่าเด็กชาย เพราะเด็กหญิงจะรู้สึกอายมากกว่าที่ต้องถูกลงโทษ เพราะขาดความซื่อสัตย์ และจากการศึกษาของ โจนส์ (Jones, 1954 : 781 - 832) กล่าวว่า สังคมมีแนวโน้มให้เด็กหญิงและเด็กชายมีแบบพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือการปฏิเสธจากสังคมที่มีความหมายต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และสังคมจะเข้มงวดกวดขันความประพฤติของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงจึงพูดเท็จในสถานการณ์ทางสังคมมากกว่าเด็กชาย ยิ่งกว่านั้นเด็กหญิงยังมีแนวโน้มที่จะพูดเท็จเพื่อให้เป็นที่ชื่นชอบของคนอื่นมากกว่าเด็กชาย แต่ในสถานการณ์อื่น ๆ เด็กชายจะมีการพูดเท็จ และไม่

ข้อดีมากกว่าเด็กหญิง และจากการศึกษาของ สตรียงค์ อัยรักษ์ (สตรียงค์ อัยรักษ์ 2517 : 81 - 82) พบว่า นักเรียนหญิงมีความซื่อตรงต่อหน้าที่สูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษานี้จึงกล่าวได้ว่าเด็กหญิงควรจะมีคุณสมบัติสูงกว่าเด็กชายในสถานการณืต่าง ๆ ไป

ส่วนการศึกษาของ โดเฮอร์ตี้ (Dougherty. 1960 : 110) ที่ศึกษาความซื่อสัตย์โดยใช้สภาพดินเป็นตัวแทนพบว่าเด็กนอกเมืองมีค่านิยมในเรื่องความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในเมือง จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กต่างจังหวัดมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ

นอกจากที่กล่าวมานี้ในการศึกษาของฮาร์ทเชอร์นและเมย์ (Hartshorne and May citing Thompson. 1952 : 515) ได้สรุปผลการศึกษาไว้อีกว่า

1. เด็กอายุมากจะทุจริตมากกว่าเด็กอายุน้อย แม้ว่าเด็กทั้ง 2 กลุ่มจะได้ค่านิยมของความซื่อสัตย์ สุจริตเหมือนกัน

2. เด็กที่มีอาการไม่มั่นคงทางอารมณ์จะมีแนวโน้มที่จะกระทำทุจริตมากกว่าเด็กที่สามารถปรับตัวทางอารมณ์ได้ดีกว่า

3. เด็กซึ่งมาจากสภาพครอบครัวที่คล้ายคลึงกันจะมีความซื่อสัตย์สุจริตไม่แตกต่างกัน

4. เด็กที่ได้รับการเอาใจใส่จากครู ผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะกระตุ้นและให้ความช่วยเหลือกับเด็กอย่างคืบหน้า เด็กจะทุจริตน้อยกว่าเด็กที่ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และระเบียบที่ตายตัว

ส่วนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอื่น ๆ จากการศึกษานี้ของอรพินธ์ นาคประคินธุ์ (อรพินธ์ นาคประคินธุ์ 2518 : 32 - 40) พบความสัมพันธ์ภายในระหว่างความซื่อสัตย์ ความอดทน ความรับผิดชอบ และความรู้จักกาลเทศะ มีนัยสำคัญทางสถิติและพบว่าความซื่อสัตย์กับความสามารถมีความสัมพันธ์กันสูงมาก โวลเคอร์ (Vociker อ้างอิงมาจากวรณี รักธรรม 2515 : 13 - 14) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริต โดยให้ค่านิยามว่าความซื่อสัตย์สุจริตคือความเต็มใจที่จะรับผิดชอบต่อธุรกิจที่กระทำกันเป็นกลุ่ม และต้องการทำให้ดีที่สุด ในหน้าที่ที่ได้รับมอบมาจากการศึกษา พบว่า ความซื่อสัตย์เป็นอิทธิพลที่ได้รับมาจาก

การฝึกอบรมในวัยเด็ก และเกี่ยวกับตัวมารดาเองที่จะฝึกให้เด็กรับผิดชอบ โฟเลย์ (Foley) ได้ศึกษาพบว่ามารดาที่เอาใจใส่ประคบประหงมบุตรมากเกินไปแสดงว่าเมื่อคนเป็นเด็กจะเป็นคนที่ไม่ได้รับความรัก แต่ถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ มารดาที่ปฏิบัติบุตรในระดับปานกลาง เมื่อตอนยังเป็นเด็กเคยได้รับความรัก และถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ ส่วนมารดาที่ละเลยต่อบุตรมากเกินไปจะเป็นบุคคลที่ไม่ได้รับความรักและไม่เคยถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบมาก่อนในวัยเด็ก

นอกจากนั้นจากการศึกษาของสุริยงค์ อัยรักษ์ (สุริยงค์ อัยรักษ์ 2517 : 81-82) ได้สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับความซื่อตรงต่อหน้าที่ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของความซื่อสัตย์ (ทวี บุญยเกตุ 2514 : 55 - 61) ไว้ว่า

1. นักเรียนไทย และนักเรียนมุสลิมมีความซื่อตรงต่อหน้าที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความซื่อตรงต่อหน้าที่กับมโนภาพเกี่ยวกับตนเองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักเรียนที่มีความซื่อตรงต่อหน้าที่สูงจะมีทัศนคติภาพสูง และนักเรียนที่มีความซื่อตรงต่อหน้าที่ต่ำจะมีทัศนคติภาพต่ำ
3. ความซื่อตรงต่อหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเกรงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานในการศึกษาคนควา

ทอนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์

ทอนที่ 2 เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์กับตัวแปรต่าง ๆ

2.1 วินัยในตนเอง

2.1.1 เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

2.1.2 เด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน จะมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

ไม่แตกต่างกัน
 2.1.3 เด็กที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันจะมีวินัยในตนเอง

✓ 2.1.4 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีวินัยในตนเองมากกว่า
 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

✓ 2.1.5 เด็กที่อยู่ต่างจังหวัดจะมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ

✓ 2.1.6 เด็กเพศหญิงจะมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กเพศชาย

2.2 ความซื่อสัตย์

2.2.1 เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

2.2.2 เด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกันจะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

2.2.3 เด็กที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันจะมีความซื่อสัตย์

ไม่แตกต่างกัน

✓ 2.2.4 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็ก
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

✓ 2.2.5 เด็กในต่างจังหวัดจะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ

✓ 2.2.6 เด็กเพศหญิงจะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชาย.

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (ป.5) มัธยมปีที่ 2 (ม.2) และมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาของรัฐสังกัดกรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ และกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษา ทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด จำนวน 856 คน

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างใดดำเนินการเป็นลำดับขั้นดังนี้

1. สุ่มอำเภอในกรุงเทพมหานครมา 1 อำเภอ โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งได้แก่อำเภอพระนคร แล้วสุ่มโรงเรียนในอำเภอพระนครที่มีการสอนระดับประถมศึกษา มา 1 โรงเรียน ระดับมัธยมศึกษา มา 1 โรงเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย
2. ในต่างจังหวัดนั้นแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ออกเป็น 5 ภาค ได้แก่ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคกลางและภาคใต้ แล้วสุ่มเลือกจังหวัดที่เป็นตัวแทนของแต่ละภาคมาภาคละ 1 จังหวัด โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายได้จังหวัดที่เป็นตัวแทนของภาคต่าง ๆ ดังนี้ ภาคเหนือ จังหวัดตาก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดเลย ภาคตะวันออก จังหวัดจันทบุรี ภาคกลาง จังหวัดสมุทรปราการ และภาคใต้ จังหวัดสงขลา
3. เลือกอำเภอในแต่ละจังหวัดที่มีโรงเรียนสังกัดของรัฐเปิดสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แล้วนำเอาอำเภอเหล่านั้นในแต่ละจังหวัดมาสุ่มเลือกเอาจังหวัดละ 1 อำเภอ โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย คือ อำเภอเมือง จังหวัดตาก อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย อำเภอชลบุรี จังหวัดจันทบุรี อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อำเภอสตึงพระ จังหวัดสงขลา หลังจากนั้นสุ่มโรงเรียนที่สอนในระดับประถมศึกษา มา 1 โรงเรียน และโรงเรียน

ระดับมัธยมศึกษา มา 1 โรงเรียน ในแต่ละอำเภอ โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

4. สุ่มนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ โดยการสุ่มอย่างง่าย ตามระดับชั้นการศึกษา 3 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากตัวแทนของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้สุ่มเป็นตัวแทนของภาค และของกรุงเทพมหานคร จำนวนเด็กนักเรียนที่เลือกไว้ในการศึกษา มีจำนวนทั้งหมด 856 คน ดังปรากฏรายละเอียดตามตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามภาค

ภาค	จังหวัด	อำเภอ	ประถมศึกษาปีที่ 5		มัธยมศึกษาปีที่ 2		มัธยมศึกษาปีที่ 4		รวม
			ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
เหนือ	ตาก	เมือง	23	17	29	21	23	29	142
ตะวันออกเฉียงเหนือ	เลย	วังสะพุง	24	20	27	20	15	28	134
ตะวันออกเฉียงเหนือ	จันทบุรี	ขลุง	23	33	34	16	23	22	151
กลาง	สมุทรปราการ	พระประแดง	22	22	20	24	24	26	138
ใต้	สงขลา	สทิงพระ	27	29	24	29	24	26	159
กลาง	กรุงเทพ	พระนคร	22	23	11	23	10	43	132
	รวม		141	144	145	133	119	174	856

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบความซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบของ สwana พรพจน์กุล และคนอื่น ๆ (Swana พรพจน์กุล และคนอื่น ๆ 2522 : ไม่มีเลขหน้า)

1.1 แบบทดสอบชกนี้มีจำนวน 29 ข้อ ในแต่ละข้อจะมี 2 กรณีให้นักเรียนตอบ คือ กรณีที่ 1 ท่านคิดหรือปฏิบัติอย่างไร และกรณีที่ 2 คนอื่นจะคิดหรือปฏิบัติอย่างไร ซึ่งนักเรียนจะต้องตอบทั้ง 2 กรณี ส่วนคำตอบที่จะให้นักเรียนเลือกตอบนั้นมี 2 คำตอบ ซึ่งใช้ร่วมกันทั้งกรณีที่ 1 และกรณีที่ 2

ตัวอย่าง

ข้อความ	กรณี 1	กรณี 2
1. ถ้าสมมุติว่ามีเงินเพื่อนจำนวนหนึ่ง และเพื่อนก็ใจดีมีใจคิดตามทางเลย ในกรณีนี้จะทำประการใด ก. รอให้เพื่อนทวงเงินก่อนจึงจะคืนให้ ข. รีบคืนเงินให้เพื่อนทันทีที่มี	ก ข	ก ข
2. พอค้าขาสารร้านอื่น ๆ มักจะเอาขาคูณภาพพ่่านายสมกับขาคูณภาพสูง เพื่อจะขายให้ไค่กำไรมากขึ้น เมื่อเป็นพอค้าแล้วไม่คิดทำเช่นนั้นเป็นเพราะอะไร ก. ไม่มีจิตใจโลกเช่นคนอื่น ข. เพราะรู้สึกอายที่จะทำเช่นนั้น	ก ข	ก ข

1.2 เกณฑ์การให้คะแนน

- ถ้าตอบอย่างมีความซื่อสัตย์ ให้ 1 คะแนน
- ถ้าตอบอย่างไม่มีมีความซื่อสัตย์ให้ 0 คะแนน

2. แบบทดสอบวินัยในตนเอง เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง

การสร้างเครื่องมือและขั้นตอนในการสร้าง

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวินัยในตนเอง โดยได้ดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวินัยในตนเอง ทั้งเอกสารงานวิจัย และแบบเรียน ตลอดจนตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง
2. สร้างนิยามศัพท์เฉพาะของวินัยในตนเองโดยใช้ความรู้ในข้อที่ 1 ซึ่งจะมีพฤติกรรมที่แสดงออกทางกายต่าง ๆ ดังนี้
 - ความเป็นผู้นำ
 - ความรับผิดชอบ
 - ความอดทน
 - ไม่กังวลใจ
 - ความเชื่อมั่นในตนเอง
 - ความเห็นใจไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล
 - ความตั้งใจ
 - ความรู้สึกดีชอบ
 - ความเชื่ออำนาจภายในตนเอง
3. สร้างแบบทดสอบที่เป็นสถานการณ์เกี่ยวกับวินัยในตนเองโดยอาศัยความรู้จากข้อ 1 - 2 เป็นจำนวน 60 ข้อ
4. นำแบบทดสอบที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อหา Face Validity เพื่อให้แบบทดสอบถูกต้องตามนิยามศัพท์เฉพาะ และเหมาะสมกับการนำไปใช้
5. นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดสอบกับเด็กนักเรียน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ลักษณะของแบบทดสอบ

ตัวอย่าง

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
(๐) ข้าพเจ้าชอบฝึกคนอื่นชื่อของในขณะที่คนอื่นเขาแฉกกัน		
(๐๐) ข้าพเจ้ามักจะปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด		

เกณฑ์การให้คะแนนในแบบทดสอบนี้ เนื่องจากเป็นข้อความที่แสดงถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ตัดสินใจว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" โดยใช้ความคิดส่วนตัวเป็นเกณฑ์ตัดสินหาคำตอบ ทั้งนี้ผู้เข้าสอบจะตอบอย่างมีวินัยในตนเอง จะได้ 1 คะแนน และผู้เข้าสอบอย่างไม่มีวินัยในตนเอง จะได้ 0 คะแนน

การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

เมื่อนำแบบทดสอบวินัยในตนเองที่สร้างขึ้น จำนวน 60 ข้อ นี้ไปทำการทดสอบกับเด็กนักเรียนแล้ว เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ตรวจให้คะแนนตามคำตอบของนักเรียน และรวมคะแนนของแต่ละคน พร้อมทั้งเรียงคะแนนที่ได้จากมากไปหาน้อย
2. แบ่งคะแนนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยถือเอา 27 % ของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง เป็นกลุ่มสูง และ 27 % ของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ เป็นกลุ่มต่ำ จากจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบ 95 คน ได้กลุ่มสูง 26 คน กลุ่มต่ำ 26 คน
3. นำพหุวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้ตารางวิเคราะห์หอคสอบของ Chung-Teh Fan โดยถือเอาข้อที่ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .2 ถึง .8 เป็นข้อที่ใช่ได้ จำนวน 30 ข้อ มีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อได้แสดงไว้ที่ภาคผนวก

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half reliability) โดยวิธีแบ่งข้อสอบออกเป็นกลุ่มซอกู และกลุ่มซอกู โคค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ = .7336 จากนั้นจึงหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ สเปียร์แมนบราวน์ (Spearman - Brown) (Walker. 1953 : 234) โคค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ = .8463 ค่าความเชื่อมั่นที่ได้ถือว่ามีความสูง จึงนำไปใช้ในการทดสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีแบบทดสอบความซื่อสัตย์แล้วจึงทดสอบวินัยในตนเอง ในการทดสอบทั้งหมดนี้โคดำเนินการทดสอบแก่นักเรียนเป็นกลุ่ม (Group Test)

การจัดกระทำกับข้อมูล

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบความซื่อสัตย์ แบบทดสอบวินัยในตนเองตามเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบแต่ละชุด
2. จัดแยกคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความซื่อสัตย์ และแบบทดสอบวินัยในตนเอง ออกตามระดับชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง สภาพถิ่นที่อยู่ และเพศของกลุ่มตัวอย่าง
3. หาค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มต่าง ๆ ที่รวมคะแนนไว้ เพื่อเตรียมไว้ใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป ซึ่งได้แก่คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและความแปรปรวน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสหสัมพันธ์ของวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ โดยใช้ Product Moment Correlation (Walker. 1953 : 234) และทดสอบความนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์

(Walker. 1953 : 241)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ผู้ปกครองทางอาชีพกัน ผู้ปกครองทางระดับการศึกษา โดยใช้ ANOVA

(Lindquist. 1956 : 55 - 56)

เมื่อ F มีนัยสำคัญ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ผู้ปกครองทางอาชีพกัน ผู้ปกครองทางระดับการศึกษา เป็นรายคู่ โดยใช้

Studentized q - statistic (Winer. 1962 : 105 - 124)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพดินที่อยู่ และเพศแตกต่างกัน โดยใช้ t - test (Glass. 1970:295)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ผู้ปกครองทางอาชีพกัน ผู้ปกครองทางระดับการศึกษา โดยใช้ ANOVA

(Lindquist. 1956 : 55 - 56)

เมื่อ F มีนัยสำคัญ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ผู้ปกครองทางอาชีพกัน ผู้ปกครองทางระดับการศึกษา เป็นรายคู่ โดยใช้

Studentized q - statistic (Winer. 1962 : 105 - 124)

5. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพดินที่อยู่ และเพศแตกต่างกัน โดยใช้ t - test (Glass. 1970:295)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1, การหาค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (Edwards. 1957 : 52)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคน

2, การหาค่าความแปรปรวน ใช้สูตร (Ferguson. 1966 : 67)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	s^2	แทน	ความแปรปรวน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคน

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ ใช้สูตรของ Spearman-Brown (Garrett. 1958 : 339 - 340)

$$r_{tt} = \frac{2r}{1+r}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	r	แทน	ค่าสหสัมพันธ์ของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

4., การหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 ชนิด ใช้สูตร (Glass. 1970 : 295)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) s_1^2 + (n_2 - 1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร
	\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	s_1^2, s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

5. หาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ใช้ Simple - randomized design มีสูตรดังนี้
(Lindquist. 1956 : 55 - 56)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS
ระหว่างกลุ่ม (A)	a - 1	$SS_A = \sum_{j=1}^a T_j^2 / n - T^2 / N$	$MS_A = SS_A / df_A$
ภายในกลุ่ม (W)	N - a	$SS_W = SS_T - SS_A$	$MS_W = SS_W / df_W$
รวม	N - 1	$SS_T = \sum_{j=1}^a \sum X^2 - T^2 / N$	

$$F = MS_A / MS_W$$

- เมื่อ F แทน ค่าที่ไ้พิจารณาใน F - distribution
- MS_A แทน ค่าเฉลี่ยยกกำลังสองของตัวแปรที่จะศึกษาทุก ๆ ตัว
- MS_W แทน ค่าเฉลี่ยยกกำลังสองของตัวแปรที่จะศึกษาแต่ละครั้ง

6. การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ เมื่อพบว่าตัวแปรที่ทดสอบค่านั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้ q - statistic แบบ Newman Keul's Method (Winer. 1962 : 77 - 103)

7. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้สูตร (Walker. 1953 : 234)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{XY}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนกลุ่ม 2 กลุ่ม
	ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนแต่ละตัวในกลุ่ม 2 กลุ่ม
	$\Sigma X, \Sigma Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัวในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

ทดสอบความสำคัญของค่าสหสัมพันธ์จากสูตร (Walker. 1953 : 241)

$$t = r \sqrt{\frac{N - 2}{1 - r^2}}$$

ผลการค้นคว้า

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของ
เด็กไทย

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทย ที่มีความแตกต่างกันในระดับ
ชั้นเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ถิ่นที่อยู่และเพศ

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีความแตกต่างกันในระดับ
ชั้นเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ถิ่นที่อยู่และเพศ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	คะแนนดิบ
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ
ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลรวมยกกำลังสอง

MS	แทน	ค่าเฉลี่ยยกกำลังสอง
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา ใน F - distribution
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา ใน t - distribution
q	แทน	Studentized Range Statistic
r_{XY}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน 2 กลุ่ม
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์หยาบ

ตอนที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ซึ่งได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์"

ตาราง 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

ตัวแปร	r_{XY}	t
วินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์	.3070	9.4265*

$$t_{.05} (856) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์หยาบในตาราง 2 ปรากฏว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีความแตกต่างกันในระดับชั้นเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดินที่อยู่และเพศ

การวิเคราะห์แบบออกดังนี้

- 2.1 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน
- 2.2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน
- 2.3 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทย ที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน
- 2.4 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
- 2.5 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน
- 2.6 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีเพศต่างกัน

2.1 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน"

ตาราง 3 แสดงการสถิติพื้นฐานของคะแนนวินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	N	ΣX	\bar{X}	S^2	S
ป. 5	285	5903	20.71	19.1844	4.38
ม. 2	278	5713	20.55	17.64	4.20
มศ.4	293	6139	20.95	17.5561	4.19

ตาราง 4 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	23.0292	11.5146	.6353
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	853	15460.4287	18.1248	
รวม	855	15483.4579		

$$F_{.05} (2, 853) = 2.9957$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 แสดงว่าเด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน จะมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน"

ตาราง 5 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนวินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามผู้ปกครองที่ต่างอาชีพกัน

อาชีพผู้ปกครอง	N	ΣX	\bar{X}	s^2	s
รับราชการ	147	3102	21.10	18.1476	4.26
ค้าขายหรือนักธุรกิจ	183	3683	20.13	19.1844	4.38
เกษตรกร	339	7200	21.24	17.5561	4.19
รับจ้างและอื่น ๆ	187	3772	20.17	17.1396	4.14

ตาราง 6 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	3	232.5119	77.5040	4.3298*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	852	15250.9460	17.9002	
รวม	855	15483.4579		

$$F_{.05} (3, 852) = 2.6049$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 6 แสดงว่าเด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบต่อไปเพื่อหาว่าในกลุ่มเด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน 4 กลุ่มนี้ มีคู่ใดบ้างที่มีวินัยในตนเองแตกต่างกัน โดยใช้ q - statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ดังปรากฏผลตามตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ สำหรับวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มี
 ผู้ปกครองต่างอาชีพกัน

อาชีพของผู้ปกครอง	ค่าชายหรือนักธุรกิจ	รับจ้างหรืออื่น ๆ	รับราชการ	เกษตรกร
	20.13	20.17	21.10	21.24
ค่าชายหรือนักธุรกิจ	20.13	-	.97	1.11*
รับจ้างหรืออื่น ๆ	20.17	-	.93*	1.07*
รับราชการ	21.10		-	.14
เกษตรกร	21.24			-

		$r = 2$	$r = 3$	$r = 4$
$q_{.05}$	$(r, 852)$	2.772	3.314	3.633
$\sqrt{MS_W / n \cdot q_{.05}}$	$(r, 852)$	0.839	1.002	1.096

ค่าสถิติที่แสดงในตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า

1. เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ และอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร และอาชีพค้าขาย หรือนักธุรกิจ
3. เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ และอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน

2.3 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน ตามที่ไ้ตั้งสมมติฐานการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันจะมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน"

ตาราง 8 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนวินัยในตนเองของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง	N	ΣX	\bar{X}	S^2	S
ต่ำกว่า ป.4	441	9217	20.90	16.2409	4.03
ป.4 - มศ.3	279	5764	20.66	21.1600	4.60
สูงกว่า มศ.3	136	2776	20.41	17.9776	4.24

ตาราง 9 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	27.9390	13.9695	.7710
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	853	15455.5189	18.1190	
รวม	855	15483.4579		

$$F_{.05} (2, 853) = 2.9957$$

ผลการวิเคราะห์หอยุ่ในตาราง 9 แสดงว่าเด็กที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.4 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ตามที่ไคตงสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ"

ตาราง 10 เปรียบเทียบความแตกต่างสำหรับวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	มีวินัยในตนเอง				t
		Σx	\bar{x}	s^2	s	
สูง	451	9504	21.073	17.4365	4.1757	2.397*
ต่ำ	405	8252	20.375	18.6477	4.3183	

$$t_{.05} (854) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์หขอมูลในตาราง 10 แสดงว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.5 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน ตามที่ไคตงสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่อยู่ต่างจังหวัดจะมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพ"

ตาราง 11 เปรียบเทียบความแตกต่างสำหรับวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

ถิ่นที่อยู่	N	วินัยในตนเอง				t
		ΣX	\bar{X}	S^2	S	
ต่างจังหวัด	724	15232	21.039	17.5729	4.1920	* 4.7755
กรุงเทพ	132	2524	19.121	18.0770	4.2517	

$$t_{.05} (854) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 11 แสดงว่าเด็กต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.6 เปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีเพศแตกต่างกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กเพศหญิงจะมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กเพศชาย"

ตาราง 12 เปรียบเทียบความแตกต่างสำหรับวินัยในตนเองของเด็กไทยที่มีเพศแตกต่างกัน

เพศ	N	วินัยในตนเอง				t
		ΣX	\bar{X}	S^2	S	
ชาย	407	8259	20.292	18.5477	4.3067	* 2.3583
หญิง	449	9497	21.151	17.4014	4.1715	

$$t_{.05} (854) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์ในตาราง 12 แสดงว่าเด็กเพศหญิง มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ที่มีความแตกต่างกันในระดับชั้นเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดินที่อยู่และเพศ การวิเคราะห์ห้แบ่งออกดังนี้

- 3.1 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน
- 3.2 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน
- 3.3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน
- 3.4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
- 3.5 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีดินที่อยู่ต่างกัน
- 3.6 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีเพศต่างกัน

3.1 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน"

ตาราง 13 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	N	ΣX	\bar{X}	S^2	S
ป.5	285	5321	18.67	14.7456	3.84
ม.2	278	5435	19.55	16.8100	4.10
ม.ศ.4	293	5760	19.66	15.2100	3.70

ตาราง 14 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	167.4173	83.7086	5.3755 *
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	853	13283.2136	15.5723	
รวม	855	13450.6308		

$$F_{.05} (2, 853) = 2.9957$$

ผลการวิเคราะห์ผลในตาราง 14 แสดงว่าเด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบต่อไปเพื่อหาว่าในกลุ่มเด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน 3 กลุ่มนี้ มีคู่ใดบ้างที่มีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน โดยใช้ q -statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบดังปรากฏผลตามตาราง 15

ตาราง 15 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ในความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน

ระดับชั้นเรียน	ป. 5			ม. 2		ม.ศ.4	
	\bar{X}	18.67	19.55	19.66			
ป. 5	18.67	-	.88 *	.92 *			
ม. 2	19.55		-	.11			
ม.ศ.4	19.66			-			

$$r = 2 \quad r = 3$$

$$q_{.05}(r, 853) \quad 2.772 \quad 3.314$$

$$\sqrt{MS_W / N} \quad q_{.05}(r, 853) \quad 0.647 \quad 0.774$$

ค่าสถิติที่แสดงไว้ในตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า

1. เด็กที่เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีความแตกต่างกันกับเด็กที่เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกันจะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน"

ตาราง 16 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามผู้ปกครองที่ต่างอาชีพกัน

อาชีพผู้ปกครอง	N	ΣX	\bar{X}	S^2	S
รับราชการ	147	2827	19.23	18.1476	4.26
ค้าขายหรือนักธุรกิจ	183	3567	19.49	16.5644	4.07
เกษตรกร	339	6566	19.37	13.9876	3.74
รับจ้างและอื่น ๆ	187	3557	19.02	16.3216	4.04

ตาราง 17 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	3	24.3834	8.1278	.5158
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	852	13426.2475	15.7585	
รวม	855	13450.6308		

$$F_{.05}(3, 852) = 2.6049$$

ผลการวิเคราะห์ห้อยู่ในตาราง 17 แสดงว่าเด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษากันจะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน"

ตาราง 18 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ของเด็กไทย เมื่อจำแนกตามผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษากัน

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	N	ΣX	\bar{X}	S^2	S
ต่ำกว่า ป.4	441	8502	19.28	15.6816	3.96
ป.4 - ม.ศ.3	279	5382	19.29	14.7456	3.84
สูงกว่า ม.ศ.3	136	2634	19.37	17.9776	4.24

ตาราง 19 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	0.8185	.4092	.0260
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	853	13449.8124	15.7677	
รวม	855	13450.6308		

$$F_{.05} (2, 853) = 2.9957$$

ผลการวิเคราะห์ห้อยู่ในตาราง 19 แสดงว่าเด็กที่มีผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนแตกต่างกัน ตามที่ไ้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงจะมีความซื่อสัตย์ สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ"

ตาราง 20 เปรียบเทียบความแตกต่างในความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน แตกต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	ความซื่อสัตย์				t
		ΣX	\bar{X}	S^2	S	
สูงกว่าค่าเฉลี่ย	451	8841	19.603	15.1952	3.8981	*
ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย	405	7677	18.956	16.1467	4.0183	

$t_{.05} (854) = 1.645$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 20 แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.5 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน ตามที่ใดตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กในต่างจังหวัดจะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ"

ตาราง 21 เปรียบเทียบความแตกต่างในความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

ถิ่นที่อยู่	N	ความซื่อสัตย์				t
		ΣX	\bar{X}	s^2	s	
ต่างจังหวัด	724	13966	19.290	15.8412	3.9801	.1168
กรุงเทพฯ	132	2552	19.333	15.2467	3.9047	

$$t_{.05} (854) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยในตาราง 21 แสดงว่านักเรียนต่างจังหวัด และนักเรียนในกรุงเทพฯ มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.6 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีเพศแตกต่างกัน ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า "เด็กเพศหญิงจะมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชาย"

ตาราง 22 เปรียบเทียบความแตกต่างในความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยที่มีเพศแตกต่างกัน

เพศ	N	ความซื่อสัตย์				t
		Σx	\bar{x}	s^2	s	
ชาย	407	7622	18.727	17.8244	4.2219	4.0032*
หญิง	449	8896	19.813	13.3086	3.6481	

$$t_{.05} (854) = 1.645$$

ผลการวิเคราะห์ในตาราง 22 แสดงว่า เด็กเพศหญิง มีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้.

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ของ เด็กไทยว่ามีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรทางเพศ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันว่าจะมีผลต่อวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์มากน้อยเพียงใด
3. เพื่อสร้างเครื่องมือวินัยในตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาของรัฐระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 856 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 เด็กในกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด จำนวน 132 คน

แบ่งเป็น ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 45 คน

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 34 คน

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 53 คน

กลุ่มที่ 2 เด็กต่างจังหวัดทั่วประเทศ อันประกอบด้วย ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคกลาง และภาคใต้ ซึ่งแบ่งออกตามสภาพภูมิศาสตร์

ภาคละ 1 จังหวัด ๆ ละ 3 ระดับ รวมทั้งหมด 724 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- เด็กในภาคเหนือ จังหวัดตาก ทั้งหมด จำนวน 142 คน

แบ่งเป็น ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 50 คน

	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	52 คน
-	เด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	จังหวัดเลย	ทั้งหมดจำนวน 134 คน
แบ่งเป็น	ระดับประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	44 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	47 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	43 คน
-	เด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	จังหวัดจันทบุรี	ทั้งหมดจำนวน 151 คน
แบ่งเป็น	ระดับประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	56 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	50 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	45 คน
-	เด็กในภาคกลาง	จังหวัดสมุทรปราการ	ทั้งหมดจำนวน 138 คน
แบ่งเป็น	ระดับประถมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	44 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	44 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	50 คน
-	เด็กในภาคใต้	จังหวัดสงขลา	ทั้งหมดจำนวน 159 คน
แบ่งเป็น	ระดับประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	56 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	53 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4	จำนวน	50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบความซื่อสัตย์
2. แบบทดสอบวินัยในตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ความแปรปรวน (Variance)

2. หากกำลังประสิทธิผลสัมพันธ์ โดยใช้ Product Moment Correlation
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ t - test
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้ F - test
5. เมื่อ F มีนัยสำคัญ จึงเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ q - statistic แบบ Newman Keul's Method

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{XY} = .3070$ $t = 9.4265$ $p < .05$)
2. เด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = .6353$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1.1
3. เด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 5.3755$ $p < .01$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.2.1 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ใน 3 ระดับชั้นเรียนพบว่า
 - เด็กที่เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = .88, .99$ $p < .05$)
 - เด็กที่เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = .11$)
4. เด็กที่มีผู้ปกครองทางอาชีพกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.3298$ $p < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1.2 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ใน 4 อาชีพ พบว่า

เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ และอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($q = 1.11, 1.07 \quad p < .05$)

เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = .92 \quad p < .05$) แต่ไม่มีความแตกต่างกับเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร และอาชีพค้าขาย หรือนักธุรกิจ

เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ และอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน

5. เด็กที่ผู้ปกครองต่างอาชีพกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ($F = .5158$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.2.2

6. เด็กที่ผู้ปกครองต่างระดับการศึกษากัน จะมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ($F = .7710, .0260$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1.3 และข้อ 2.2.3

7. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.3979, 2.3875 \quad p < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1.4 และข้อ 2.2.4

8. เด็กที่อยู่ต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.7755 \quad p < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1.5

9. เด็กที่อยู่ต่างจังหวัด และเด็กในกรุงเทพฯ มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ($t = .1168$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.2.5

10. เด็กเพศหญิงมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.9583, 4.0062 \quad p < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.16 และข้อ 2.2.6

อภิปรายผล

การศึกษาความสัมพันธ์วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กัน
ในทางบวก แสดงว่าคนที่วินัยในตนเองสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงและคนที่วินัยในตนเองต่ำ
จะมีความซื่อสัตย์ต่ำด้วย ผลที่สอดคล้องกับการศึกษาของภัทรา นิกมานนท์ (ภัทรา นิกมานนท์
2517 : 56 - 57) ที่พบว่านิสิตที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีทัศนคติต่อการถือศีลห้าสูงด้วย และ
การศึกษาของกรุณา กิจขันธ์ (กรุณา กิจขันธ์ 2517 : 77 - 79) ก็พบว่า คุณธรรม
แห่งพลเมืองก็มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์จัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ
ทัศนคติต่อการถือศีลห้า และคุณธรรมแห่งพลเมืองก็

การเปรียบเทียบเด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน พบว่าวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน
สอดคล้องกับการศึกษาของ สิ้นสมุทร ประทุมตา (สิ้นสมุทร ประทุมตา 2521 : 98)
พบว่า ผู้ที่มีอายุต่างกันมีการทำวินัยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวินัยในตนเองเกิด
จากสิ่งแวดล้อมภายในตัวเอง (Hophin. 1955 : 160 - 261) และสิ่งแวดล้อมภายนอก
เช่น การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และวัฒนธรรมในสังคมนั้น (Ohles. 1963 : 361)
ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ คอลีย์ (Doyle. 1961 : 361) ที่พบว่าสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็น
สิ่งสำคัญต่อการเกิดวินัยในตนเอง ดังนั้นเด็กจะเกิดวินัยในตนเองหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทั้ง
ภายในและภายนอกที่เด็กประสบมาในชีวิตประจำวัน มิได้ขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก

ในด้านความซื่อสัตย์พบว่า ระดับชั้นเรียนต่างกัน ทำให้มีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน และ
เมื่อใช้ q - statistic ทดสอบเป็นรายคู่พบว่า เด็กที่เรียนชั้นมัธยมปีที่ 2 และมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 มีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่พบความแตกต่างกันของความซื่อสัตย์ใน
เด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ส่วน อีตัน และคนอื่น ๆ (Eaton and
others. 1956 : 350 - 357) พบว่า การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับและความประพฤติที่ซัดคือ
ศีลธรรมของเด็กระดับชั้นต่าง ๆ กัน แตกต่างกันด้วย นั่นคือ ชั้นที่ 7 - 9 ฝ่าฝืนร้อยละ 77
ส่วนชั้นที่ 10 - 12 ฝ่าฝืนร้อยละ 23

การศึกษาเปรียบเทียบเด็กที่ผูกครองทางอาชีพกัน ผลการวิจัยพบว่าวินัยในตนเองแตก
ต่างกัน วย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของกรุณา กิจขันธ์ (กรุณา กิจขันธ์ 2517:79)

และเมื่อใช้ q - statistic ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า เด็กที่ผู้ปกครอง
ประกอบอาชีพเกษตรกร มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ
และอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ
มีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่พบ
ความแตกต่างกับเด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร และอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ นอก
จากนี้เด็กที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างหรืออื่น ๆ และอาชีพค้าขายหรือนักธุรกิจ มีวินัยใน
ตนเอง ไม่แตกต่างกัน ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กรุณา กิจขยัน (กรุณา กิจขยัน
2517 : 79) ที่พบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างและอื่น ๆ อาชีพค้าขาย และ
อาชีพรับราชการมีวินัยของตนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพกสิกรรม ส่วนผู้ปกครอง
ที่ประกอบอาชีพรับจ้างและอื่น ๆ อาชีพค้าขาย และอาชีพรับราชการ มีวินัยของตนไม่แตกต่าง
กัน เหตุผลที่ไม่ตรงกันนี้ อาจเนื่องมาจากว่า กรุณา กิจขยัน ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กในภาค
การศึกษา 1 ซึ่งอยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร ซึ่งสภาพในเมืองนี้เป็นสภาพที่อยู่กันอย่างหนาแน่น
คาคกรของชีพที่สูงกว่าสภาพในต่างจังหวัด ดังนั้นไม่ว่าผู้ปกครองจะมีอาชีพอะไร ทาง กิจขยัน
แย่งชิงที่ดินในเกือบจะทุก ๆ ทาง ก็จะได้จากการขึ้นรถประจำทางของคนในสังคมเมือง
วาชาควินัยในตนเองอย่างไร สภาพการควินัยในตนเอง เช่นนี้ของคนอยู่ในต่างจังหวัดที่ห่าง
ไกลจากเมืองหลวงยังไม่รุนแรง เท่าในกรุงเทพมหานคร และในหัวเมืองที่เจริญแล้วต่าง ๆ
ส่วนการศึกษาครั้งนี้ทำกับเด็กต่างจังหวัดซึ่งได้ตัวแทนมาจากจังหวัดที่ห่างไกลจากเมืองหลวง
มาก ผลที่ได้ในการศึกษานี้จึงต่างกัน

ส่วนทางด้านความซื่อสัตย์พบว่า เด็กที่ผู้ปกครองที่ต่างอาชีพก็มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่าง
กัน ผลที่ได้ตรงกับการศึกษาของ ฮาร์ทเชอเรน และเมย์ (Hartshorne and May citing
Thompson. 1952 : 515) ที่พบว่าบิดาที่มีอาชีพ ผู้อำนวยการ แพทย์ วิศวกร กรรมกร
บุตรจะทำการทุจริตไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองต่างอาชีพกัน มี
คุณธรรมแห่งละเมืองก็ไม่แตกต่างกัน (กรุณา กิจขยัน 2517 : 78, อรพินธ์ นาคประคิษฐ์
2518 : 39 - 40, กาญจนา ควรสุภา 2516 : 98 และชูชีพ ขอนโคกสูง 2516 : 88)
ซึ่งตรงกับข้อคิดของเฟน แสงสิงแก้ว (เฟน แสงสิงแก้ว อ้างอิงมาจาก อรพินธ์ นาคประคิษฐ์

2518 : 10 - 11) กล่าวไว้ว่า "... เด็กที่มีศีลธรรมดีนั้นไม่สำคัญที่ฐานะ สำคัญที่พ่อแม่ รักใคร่กันดีหรือไม่..." และเราจะพบว่าเด็กทุกคนจากยูนิฟิเคชันหลายอาชีพ ได้จัดอันดับ คุณธรรมแห่งพลเมืองโดยถือว่า ความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมที่สำคัญที่สุด (ซูซี, ออนโลกสูง 2516 : 89 - 90)

การศึกษาเด็กที่ยูนิฟิเคชันทางระดับการศึกษา ผลการวิจัยพบว่ามีความแตกต่างกันทั้งทางวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของทวีป ปรีชา (ทวีป ปรีชา 2519 : 57 - 63) ที่ศึกษาพบว่ายูนิฟิเคชันที่ต่างระดับการศึกษา มีความเห็นในเรื่องการร่วมมือ แก่ปัญหาทางวินัย ความบกพร่องของวินัย ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนรวมทั้งการลงโทษของนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบไม่แตกต่างกัน

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภัทรา นิกมานนท์ (ภัทรา นิกมานนท์ 2517 : 49 - 52) ที่ศึกษาพบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนการศึกษาของ จอห์น บาร์แดง (John Bardeen อ้างอิงมาจาก สุพัต ภูมวัฒน์ 2515:265) พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความซื่อสัตย์สุจริตมากกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และจากการศึกษาของ อรพินธ์ นาคประคิษฐ์ (อรพินธ์ นาคประคิษฐ์ 2518 : 39 - 40) ก็พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคุณธรรมแห่งพลเมืองมากกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แสดงว่าผลการเรียนมีอิทธิพลต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองดี เฉพาะเด็กที่อยู่ในกลุ่มเรียนเก่งเท่านั้น

การศึกษาในคานตันที่อยู่พบว่าเด็กในต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากสังคมไทยนั้นมีความเคร่งครัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม และการปฏิบัติกันในสังคมจะได้รับการถ่ายทอดจากพ่อแม่ ไปสู่บุตรหลาน เด็กต้องเคารพผู้ใหญ่ มีระเบียบวินัย ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ใหญ่ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้มีในสังคมต่างจังหวัดมากกว่าสังคมในกรุงเทพฯ (อรนุช หลิบประเสริฐ 2520 : 71) ดังนั้นเด็กในต่างจังหวัดจึงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กในกรุงเทพฯ

ส่วนการศึกษาความซื่อสัตย์กับถิ่นที่อยู่พบว่าเด็กในต่างจังหวัดและเด็กในกรุงเทพมหานครมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความซื่อสัตย์จัดเป็นคุณธรรมแห่งพลเมืองที่สำคัญที่สุดของเด็กแทบทุกจังหวัด ทั้งที่ผลการศึกษาของชูศรี หล็กเพชร (ชูศรี หล็กเพชร 2517: 5) ทำการศึกษากับเด็กในจังหวัดเพชรบุรี กรุณา กิจขยัน (กรุณา กิจขยัน 2517 : 18) ทำการศึกษากับเด็กในจังหวัดกันทรบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร สมุทรปราการ นครปฐม และกรุงเทพฯ ชูชีพ ออนโคกสูง (ชูชีพ ออนโคกสูง 2516 : 23) ทำการศึกษากับเด็กในจังหวัดนครราชสีมา รัชฎิณี บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ต่างได้ผลการศึกษาเหมือนกัน คือเด็กในต่างจังหวัดจัดความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมที่สำคัญที่สุด ดังนั้นเด็กในต่างจังหวัดกับเด็กในกรุงเทพฯจึงมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

การศึกษาเรื่อง เพศพบว่าเด็กเพศหญิงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ ผลการศึกษาที่ใกล้เคียงคล่องกับผลการศึกษาของ กรุณา กิจขยัน (กรุณา กิจขยัน 2517 : 84) ที่ศึกษาพบว่าเด็กหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กเพศชาย และเด็กเพศหญิงมีวินัยทางสังคมสูงกว่าเด็กเพศชายด้วย (วารินทร์ มวงสุวรรณ 2517 : 146) ทั้งนี้เนื่องจาก เด็กหญิงมีลักษณะพึงพาตนเองสูงกว่าผู้ชาย (ประธนา เล็กสวาสส์ 2517) และมีความรู้สึกนึกชอบชวดีมากกว่าผู้ชาย (กาญจนา ควรรสุภา 2516) ซึ่งเป็นผลทำให้เด็กหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่า ผู้ชายด้วย เพราะลักษณะพึงพาตนเอง ความรู้สึกนึกชอบ และความรับผิดชอบเป็นส่วนหนึ่งของ วินัยในตนเอง

ส่วนทางด้านความซื่อสัตย์ พบว่า เด็กหญิงมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กชาย เพราะเด็กหญิงจะรู้สึกอับอายมากที่ท้องถูกลงโทษ เพราะขาดความซื่อสัตย์ (ละม้ายมาศ ศรศักดิ์ 2510:115) และจากการศึกษาของ โจนส์ (Jones. 1954 : 781 - 782) กล่าวว่าสังคมมีแนวโน้มให้เด็กหญิง และเด็กชายมีแบบพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือการปฏิเสธจากสังคมที่มีความหมายต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และสังคมจะเข้มงวดกวาดขันความประพฤติของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กชายจะมีการพูดเท็จและไม่ซื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง ในสถานการณ์ต่าง ๆ ไป และจากการศึกษาของ สุริยงค์ อัยรักษ์ (สุริยงค์ อัยรักษ์ 2517 : 81 - 82) พบว่านักเรียนหญิง มีความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Honesty)

สูงกว่านักเรียนชาย ส่วนสิ้นสมุทร ประทุมทว (สิ้นสมุทร ประทุมทว 2521 : 38) ได้ทำการวิจัยพบว่าข้าราชการเพศชายไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์มากกว่าข้าราชการเพศหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะธรรมชาติของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันทั้งโครงสร้างทางกายและทางจิตใจ ความสนใจตามธรรมชาติ และความต้องการทางสังคม ไม่ต้องการให้ชายและหญิงมีพฤติกรรมเหมือนกัน (อุทัย หิรัญโท 2515 : 121 - 122)

× ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์กับตัวแปรทางจิตวิทยาอื่น ๆ อีกเช่น ความเกรงใจ ความเป็นผู้นำ การยอมรับเสียงดู ความก้าวร้าว เป็นต้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครู อาจารย์ และผู้ปกครองในการที่จะอบรมสั่งสอนเด็ก
2. ผลจากการศึกษานี้จะช่วยชี้ให้เห็นว่าเด็กที่มียวินัยในตนเองสูง จะมีผลสัมฤทธิ์สูงด้วย และในทำนองเดียวกันเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีวินัยในตนเองต่ำด้วย นอกจากนี้ยังพบอีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงด้วย และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็จะมี ความซื่อสัตย์ต่ำไปด้วย ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้เด็กสมควรที่จะปลูกฝังให้เด็กมียวินัยในตนเอง เพื่อจะช่วยให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความซื่อสัตย์สูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้เด็กควรที่จะดูแล เอาใจใส่เด็กเพศชายมากกว่าเด็กเพศหญิง เพราะในการศึกษารังนี้พบว่า เด็กเพศชายจะมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์ต่ำกว่าเด็กเพศหญิง ดังนั้นเพื่อจะช่วยให้เด็กเพศชายมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงขึ้น ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้เด็ก จึงควรที่จะดูแล ควบคุม ระเบียบวินัย ความประพฤติของเด็กเพศชายให้มากกว่าเด็กเพศหญิง เพื่อจะช่วยให้เด็กเพศชายมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กเพศชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย และจากการที่พบว่าเด็กที่มีวินัยในตนเองสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงตามไปด้วย และเด็กที่มีวินัยในตนเองต่ำ จะมีความซื่อสัตย์ต่ำไปด้วยนี้ ผู้ที่หน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้เด็กจึงควร ปลูกฝังให้เด็กมีวินัยในตนเอง เสียตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อจะทำให้เด็กมีความซื่อสัตย์ที่ดีตามไปด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

1. กรฤดา กิจชัยัน ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง ความเชื่ออ่านจกภายใน - ภายนอก
ตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปรินฎยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสาเมิตร 2517, 112 หน้า อักสำเนา
2. กาญจนา หาสีตะพันธ์ "วินัยในตนเอง" กรมสามัญศึกษา ชมทางวิชาการ โรงพิมพ์-
คุรุสภา 2510, 306 หน้า
- การวิวัฒนาการ, กรม เอกสารวิวัฒนาการ ฉบับที่ 2 แนวการศึกษาวิวัฒนาการภาคปฏิบัติ
โรงพิมพ์กัศิประเสริฐ 2497, 97 หน้า
- คมกวิช วัฒนเสถียร ศาลคดีเด็กและเยาวชน การพิมพ์พระนคร 2517, 163 หน้า
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่น
ในตนเองกับคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี ปรินฎยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสาเมิตร 2516, 104 หน้า อักสำเนา
- ชาเลื่อง วุฒิจันทร์ บูรวบรวม คู่มือครูจริยธรรมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงพิมพ์-
การศาสนา 2522, 175 หน้า
- คู่มือสอนจริยธรรมศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาภาคปฏิบัติ (ฉบับทดลอง) โรงพิมพ์-
การศาสนา 2522, 148 หน้า
- ดิเรก ชัยนาม "สุนทรพจน์เปิดสัมมนา" ในบันทึกรายงานสัมมนาเรื่องความรับผิดชอบทาง
จริยธรรมเป็นความจำเป็นในการพัฒนาประเทศ หน้า 5 - 6 สภาคริสตจักรใน-
ประเทศไทย 2509
- ทวี บุญยเกตุ พอสอนลูก โรงพิมพ์เพื่ออักษร 2515, 320 หน้า

ชานินทร์ กรัยวิเชียร "กฎหมายกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง" ในบันทึกรายงานสัมมนาเรื่อง
ความรับผิดชอบทางจริยธรรมเป็นความจำเป็นในการพัฒนาประเทศ หน้า 60 - 81
 สภาคริสตจักรในประเทศไทย 2509

ช่วง บัวศรี หลักการศึกษ แพทย์พิทยา 2506, 379 หน้า

นวลศิริ เปาโรหิต และ คนอื่น ๆ จิตวิทยาพัฒนาการ โรงพิมพ์คุรุสภา 2515, 228 หน้า

ประเทิน มหาจันทร์ คู่มืออบรมนักเรียนโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 บางแสน 2510, 90 หน้า อัดสำเนา

พรรณี ปัทมศิริ ทัศนคติและความเห็นของบุคลากรและนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510, 178 หน้า อัดสำเนา

* พุทธทาส ศาสนาและโอวาท โรงพิมพ์สหกรณ์ชายส่งแห่งประเทศไทย 2497, 407หน้า

_____ "แนวจริยธรรม" ปรากฏการณ์บรมครูส่วนกลางที่หอประชุมคุรุสภา 2505,
 356 หน้า

พุทธศาสน์รำลึก โรงพิมพ์วิทยาลัยครูสวนสุนันทา พระนคร 2514, 110 หน้า

✓ กัทธา นิคมานนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้า ความรู้สึกรับผิดชอบต่อวินัยใน
ตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยานิพนธ์ ค.ม. วิทยาลัย
 วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 140 หน้า อัดสำเนา

ฤกษ์ดี จินกนสนธิ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกและคะแนนผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รุ่นที่ 2 ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 53 หน้า อัดสำเนา

วรรณวิภา ทองงอก ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน และการสอนของนิสิตฝึกสอนวิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 71 หน้า อัดสำเนา

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุม
ความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2517, 189 หน้า อักส์น่า

วิจิตร ศรีสะอาด รายงานการสำรวจและวิจัยอันค้ำ 1 วิทยาลัยครูเพชรบุรี โรงพิมพ์
อนุกุลกิจ 2513, 24 หน้า

วิรุทธ วิเชียรโชติ "ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์" พัฒนาสังคม หน้า 78 - 94 สำนักทดสอบ
วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2516

สมควร อภัยพันธ์ เอกสารประกอบการเรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะวิชาการศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 244 หน้า

สินสมุทร ประทุมตา ความผิดทางวินัยของข้าราชการครูสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ระหว่างปี พ.ศ. 2517 - 2519 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2518, 116 หน้า อักส์น่า

สังวาลย์ สมสนิท ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของวัยรุ่น
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 87 หน้า
อักส์น่า

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ การพัฒนาคุณภาพของประชากรไทย โรงพิมพ์ไทยสัมพันธ์ 2514,
227 หน้า

สุชา จันทน์เฒ จิตวิทยาเด็ก แพรวพิทยา 2516, 278 หน้า

_____ "เด็กกับการสร้างระเบียบวินัย" วารสารแนะแนว 6 : 49 - 53 กรกฎาคม-
กันยายน 2511

สุพที คุณวัฒน์ "ทำไมเด็กจึงทุจริต" บางกอกโคเสต์ 2 : 250 - 265 กรกฎาคม
2515

สุพัทรา สุภาพ ปัญหาสังคมไทย ไทยวัฒนาพานิช 2515, 177 หน้า

✓ สุริยงค์ ฉัยรักษ์ ความเชื่อตรงต่อหน้าที่ มีโนภาพเกี่ยวกับคน ความเกรงใจของเด็กไทยพุทธ
และเด็กไทยมุสลิมในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทย.ลัย-
วิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2517, 98 หน้า อักสำเนา

เสงี่ยม อินภิรมย์, ร.ท. การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนคร ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2505, 58 หน้า อักสำเนา

✓ อรพินธ์ นากประดิษฐ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคุณธรรมแห่งพลเมืองดี
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาเมิตร 2518, 47 หน้า

อัญชลี คันศิริ ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และความต้องการทางจิตของวัยรุ่น
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาเมิตร 2518, 75 หน้า

อานนท์ อากาภิรม มนุษย์กับสังคม : สังคมและวัฒนธรรมไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์
บำรุงนุกุลกิจ 2515, 249 หน้า

✓ อุทัย หิรัญโต ศาสตร์และศิลป์ในการบริหาร โอเคียนส์โตร์ 2515, 233 หน้า

*) Ausubel, David P. Ego Development and the Personality. New York, Grune & Stration, Inc., 1965. 564 p.

๒ Baruch, D. New Ways in Discipline. New York, Mc Graw-Hill Book Company, Inc., 1949. 280 p.

๔ Bernard, Harold W. Psychology of Learning and teaching. New York, Mc. Graw-Hill, Inc., 1972. 500 p.

- Blodt, Dorothy Louise. "A Comparison of the Attitude of Elementary Teachers Toward Elementary School Problems," Dissertation Abstracts. 29 : 2429 - A, 1969.
- 5 Breckenridge, Marian Edgar. Child Development. London, W.B. Saunders Co., 1955. 497 p.
- Child Study Association of America. Our Children Today. New York, The Viking Press, 1952. 366 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York, McGraw-Hill, 1966. 466 p.
- Garrett, Henry E. Statistics in Psychology and Education. Bombay, Vakins, Feffer and Simons Privated, 1966. 491 p.
- Glass, Gene V. and Julianc Stanley. Statistical Methods in Education and Psychology. New Jersey, Prentice-Hall, 1970. 596 p.
- * Glueck, Sheldon and Eleanor. Unraveling Juvenile Delinquency. New York, 1950. 478 p.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York, Mc Graw-Hill Book Company, Inc., 1959. 676 p.
- 10 Hoffman, Mertin L. Moral Development in Carmichael Manual of Child Psychology. New York, John Willey and Sons, Inc., 1970.
- W Hopkins, Thomas L. "How Children Develop Discipline," Journal of The Association for childhood Education International. 31(6) : 260 - 263, February, 1955.
- * Jersild, Arthur T. Child Psychology. Engle-wood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1968. 610 p.
- Jones, V. "Character Development in Children : An Objective Approach in L. Carmichael (ed.), in Manual of Child Psychology. p. 781-832. New York, John Willey, 1954.
- Kamn, Robert B. "Restoration in Discipline," The Personnel and Guidance Journal. .9 : 524, May, 1955.
- Lindquist, E.F. Design and Experiments in Psychology and Education. Boston, Houghton Mifflin, 1956. 373 p.
- Madsen, Charles H. Jr. Teaching/ Discipline. Boston, Allyn and Bacon, Inc., 1973. 139 p.
- Miller, Carroll H. Foundation of Guidance. New York, Harper & Boothers, 1961. 348 p.

- 17 Mussen, Paul H. and others. Child Development and Personality. 3rd ed, New York, Harper and Row, 1969, 795 p.
- Ohles, John F. The Teacher and School Discipline. Metuchen, The Scarecrow Press, 1970. 314 p.
- 18 Peck, R.F. "Family Patterns Correlated with Adolescent Personality Structure," Journal of Abnormal and Social Psychology. 62 : 374, November, 1958.
- * Sears, Robert Richardson and others. Patterns of Child Hearing. Illus by Jean Berwick Evanstan ILL. Row, Peterson, 1957. 549 p.
- 19 Secord, P.E. and Backman, G.W. Social Psychology. New York, McGraw-Hill Book Company, 1964. 659 p.
- 20 Sheviakov, George V. Discipline for today's children and youth. Washington, D.C., Dept. of Supervision and curriculum development, N.E.A., 1944. 64 p.
- ✓ Soloman, E. "Personality Factor and Attitude of Mature Training College Students," The British Journal of Educational Psychology. 38 : 14 - 20, 1968.
- Thompson, George Greene. Child Psychology : Growth trends in Psychological adjustment, Boston, Houghton on Milfir, 1952. 677 p.
- 22 ✓ Vincent, Elizabeth Lee, Human Psychological Development. New York, The Ronald Press Company, 1961. 522 p.
- * Weisfeld, David. "Cognitive Styles of Child Discipline", Dissertation Abstracts. 35 : 1930 - B, 1974.
- Walker, Hellen M. and Joseph Lev. Statistical Inference. New York, Henry Holt, 1953. 510 p.
- Weker, Elizabeth Warren Hines. "The City University of New York," Dissertation Abstracts International. 32(12) : 7328 - A, June, 1972.
- 23 Wiggins, Jerry S. and others. The Psychology of Personality Reading, Addison-Wesley, 1971. 705 p.
- Williamson, E.G. "The Fusion of Discipline and Counseling in Education Process," The Personnel and Guidance Journal. 2 : 74-79, October, 1955.
- Winer, B.T. Statistical Principles in Experiment Design. New York, McGraw-Hill, 1962. 672 p.

ពាក្យសុំ

แบบทดสอบวินัยในตนเอง

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้และเรื่องทั่วไป โดยมีขอความให้นักเรียนอ่านแล้วให้พิจารณาว่า นักเรียนมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก ความคิด หรือเคยปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ หรือไม่เพียงใด ทั้งนี้คำตอบของนักเรียนจึงไม่มีถูกหรือผิด ข้อสำคัญขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และคำตอบที่ได้จะไม่มีผลกระทบต่อกระเทือนต่อการเรียนของนักเรียน

วิธีตอบแบบทดสอบให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่เห็นว่าตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำที่แท้จริงของนักเรียน

ตัวอย่าง

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
(๐) ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือมาก	✓	
(๐๐) ข้าพเจ้าชอบนอนหลับในห้องเรียนเสมอ		✓

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ใช่ หรือ ไม่ใช่

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
✓ 1. ข้าพเจ้าชอบการเข้าแถวที่มีระเบียบและจะพยายามอยู่ในระเบียบเสมอ		
✓ 2. ข้าพเจ้าไม่อายเพื่อนเมื่อแต่งกายตามระเบียบของโรงเรียน		

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
✓ 3. เมื่อข้าพเจ้าทำผิดระเบียบของโรงเรียน ข้าพเจ้ามักจะไม่สบายใจ		
4. เมื่อข้าพเจ้าทำผิดและถูกลงโทษจากครู ข้าพเจ้าจะไม่โกรธท่าน		
✓ 5. ข้าพเจ้ามักเชื่อฟังคำอบรมสั่งสอนของครูทุกครั้งที่ท่านอบรมสั่งสอน		
6. ข้าพเจ้าชอบฝากคนอื่นซื้อของในขณะที่คนอื่นเขาแถมกัน		
7. เมื่อข้าพเจ้าทำงานใดผิด ข้าพเจ้ามักจะกังวลใจว่า " <u>ต่อไปจะไม่ทำผิดอีก</u> "		
8. ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะมาโรงเรียนสาย		
9. เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาในการทำงาน ข้าพเจ้ามักนึกเสมอว่า " <u>ทำไม่ได้จะไปทำมันทำไม</u> "		
10. เมื่อข้าพเจ้าเขาห้องส้วมของโรงเรียน ข้าพเจ้ามักไม่ทำความสะอาดเมื่อใช้ห้องส้วมเสร็จ		
11. ข้าพเจ้ามักทำความเคารพครู ที่เกินส่วนผ่านข้าพเจ้าทั้งที่สอนและไม่ได้สอนข้าพเจ้า		
✓ 12. ข้าพเจ้ามักจะดูหนังสือก่อนสอบเพียงไม่กี่วันเป็นประจำ		
✓ 13. ในโรงเรียนมีป้ายบอก " <u>ห้ามเดินลัดสนาม</u> " ข้าพเจ้าเดินลัดสนามที่ที่ที่ไม่มีใครอยู่บริเวณนั้น		
14. ข้าพเจ้ามักชอบแกล้งเพื่อนหรือน้องเสมอ		
✓ 15. เมื่อข้าพเจ้ากังวลใจทำงานใดขึ้นมาไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ใดมาขัดขวาง ข้าพเจ้าก็ไม่ทอดใจในงานนั้น		
✓ 16. ข้าพเจ้ามักจะมีอาการกลัวอยู่เสมอในสิ่งที่ทำลงไปว่าจะผิดและถูก		
17. เพื่อน ๆ มักชอบมาเล่าความลับของเขาให้ข้าพเจ้าฟังเสมอ		
✓ 18. ข้าพเจ้ามักเดินข้ามถนนที่ว่างในขณะที่นั้นทั้ง ๆ ที่มีสะพานลอยให้เดินข้าม		

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
19. เมื่อทำงานภายใต้กฎข้อบังคับ ข้าพเจ้านึกรู้สึกเฉย ๆ (ไม่ถือคด)		
20. ข้าพเจ้ามักจะปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด		
21. ในการทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าจะไม่กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง ของให้คนอื่นช่วยตัดสินใจ		
22. ข้าพเจ้าจะนั่งอย่างเรียบร้อยเมื่อครูอยู่ในห้องแต่เมื่อครูออกไปนอก ห้องข้าพเจ้าอาจจะคุยเล่น		
23. ข้าพเจ้ามักได้รับคำชมจากครูที่สอนว่า <u>"ทำงานเป็นระเบียบ- เรียบร้อยดี"</u>		
24. ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีความอดทนพอในการเข้าแถวซื้อของ		
25. ข้าพเจ้ามักกระวนกระวายใจในการทำงานเสมอ		
26. ในการทำงานกับเพื่อน ๆ เมื่อมีงานอื่นที่น่าสนใจกว่า ข้าพเจ้าอาจไปทำงานนั้นโดยคิดว่า <u>"ข้าพเจ้าไปสักคน คงไม่เป็นไร"</u>		
27. ข้าพเจ้าคิดว่าการทำงานกับเพื่อนไม่จำเป็นต้อง เป็นคำสุภาพเสมอไป เพราะสนิทสนมกัน		
28. ข้าพเจ้ามักพูดคุยกับเพื่อนเสมอในขณะที่เรียนหนังสือ		
29. ข้าพเจ้ามักจะทำการบ้านไม่เสร็จเสมอ		
30. ข้าพเจ้าจะพูดความจริงเสมอในทุก ๆ เรื่อง		

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบทดสอบวินัยในตนเอง

ข้อที่	P_H	P_L	P	r	Δ	ข้อที่	P_H	P_L	P	r	Δ
1	.96	.81	.90	.34	8.0	16	.88	.42	.69	.47	11.1
2	.96	.81	.90	.34	8.0	17	.85	.50	.69	.40	11.1
3	.96	.77	.88	.39	8.3	18	.88	.42	.67	.51	11.3
4	.96	.69	.85	.47	8.9	19	.81	.50	.66	.34	11.3
5	.92	.69	.82	.35	9.4	20	.81	.46	.64	.38	11.5
6	.96	.58	.80	.55	9.6	21	.73	.46	.60	.28	12.0
7	.92	.65	.80	.39	9.6	22	.77	.35	.57	.43	12.3
8	.96	.54	.79	.58	9.8	23	.77	.35	.57	.43	12.3
9	.96	.54	.79	.58	9.8	24	.69	.42	.56	.28	12.4
10	.92	.62	.79	.42	9.8	25	.73	.35	.54	.39	12.6
11	.88	.65	.77	.31	10.0	26	.65	.42	.54	.23	12.6
12	.88	.58	.74	.38	10.4	27	.65	.42	.54	.23	12.6
13	.96	.42	.73	.65	10.5	28	.85	.12	.48	.71	13.2
14	.92	.50	.73	.51	10.5	29	.77	.19	.48	.57	13.2
15	.96	.38	.72	.68	10.7	30	.77	.15	.45	.61	13.5